

1971 டிசம்பர் 6]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: 21-10-1971 அன்று சட்ட மன்றப் பேரவையில், திரு. என். டென்னிஸ், எம்.எல்.ஏ. அவர்களின் 77-ம் எண் (உடுக்குறியிட்டது) நட்சத்திரக் குறியிட்ட வினாவுக்கு விடையளிக்கும்போது, திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் எழுப்பிய உபவினாவிற்கு நான்—

“மத்திய அரசாங்கத்திற்கு கடிதம் எழுதியதற்குத் தான் அதுபோல தனிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கமுடியாது. வேண்டுமென்றால் ஏலத்தில் அரசாங்கமே எடுத்து விறியோடுக்கலாம் என்றார்கள். அரசாங்கம் ஏலம் எடுப்பதாக இல்லை” எனக் கூறினேன்.

இவ்விடைக்கு கீழ்க்கண்ட மாற்றம் தேவைப்படுகிறது.

மாநில அரசிற்கு காப்பிக்கொட்டை ஒதுக்கீடு அளவினை வழங்குமாறு மத்திய அரசிற்கு எழுதிய கடிதத்திற்கு இன்னும் பதில் வரவில்லை. பெங்களூரிலுள்ள காப்பி வாரியத்திற்கு எழுதியதற்கு, அதுபோன்று மாநில அரசிற்கு காப்பிக்கொட்டை வழங்குவதற்கில்லை எனப் பதில் வந்தது. மேலும் காப்பி வாரியத்தை சென்னை ஓட்டல் அதிபர்கள் சங்கத்திற்கு நேரிடை யாக காப்பிக்கொட்டை வழங்குமாறு கேட்கப்பட்டது. ஓட்டல் அதிபர்கள் சங்கத்திற்கு நேரிடையாக காப்பிக்கொட்டை வழங்கத் தம்மால் இயலாது என்று வாரியம் தெரிவித்ததோடு, வாரியம் குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஓட்டல் அதிபர்கள் சங்கம் தொகுதி அனுமதிகளைப் பெற்று, ஒவ்வொரு திங்களிலும் பெங்களூர், விஜயவாடா, கோயம்புத்தூர் ஆகிய இடங்களில் நடைபெறும் தொகுதி ஏலத்தில் கலந்து, தங்களுக்குத் தேவைப்படும் அளவுக்கு காப்பிக்கொட்டை நேரடியாக வாங்கிக் கொள்ளலாம் எனக் கூறியது. ஓட்டல் அதிபர்கள் சங்கத்திற்கு நிலைமை விளக்கப் பட்டது.

5. அரசினர் தீர்மானம்.

இந்தியாமீது பாகிஸ்தானின் படையெடுப்பைக்குறித்து கண்டனத் தீர்மானம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இப்பொழுது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தியா மீது பாகிஸ்தான் படையெடுப்பு கண்டனத் தீர்மானத்தை முன்மொழிவார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: பேரவைத் தலைவரவர்களே, தங்கள் அனுமதியோடு கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை இந்தப் பேரவையின் ஒப்புதலுக்கு வைக்க முன்வருகிறேன்.

“கிழக்கு வங்கத்தின் ஐனநாயகக் குரூலை மதிக்க மறுத்து, அதன் காரணமாக அந்த மக்கள் கொதித்தெழுந்து சுதந்திரப் பங்குளாதேஷ் முழக்கத்தைச் செய்ய முன் வந்தபோது அவர்கள்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1971 டிசம்பர் 6]

மீது ஈவு இரக்கமின்றி ராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொண்டு பல லட்சக்கணக்கானவரைக் கொன்று குவித்ததோடு அல்லாமல், ஒரு கோடி அகதிகளை இந்தியா மீது சுமத்தியதின் மூலம் இந்திய நாட்டின் மீது மறைமுகத் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்ட பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரி, இறுதியாக இந்திய மண்ணின் மீது படையெடுக்கவே துணிந்துவிட்ட செயலை தமிழக மக்கள் அனைவரின் சார்பில் இப்பேரவை வன்மையாகக் கண்டிப்பதோடு, எதிரிகளை முறியடித்து இந்தியா பெரு வெற்றி பெறுவதற்கு எல்லாவிதமான ஒத்துழைப்பையும் மத்திய அரசுக்கு தருமென்கிற உறுதியை மேற்கொள்கிறது.

நாடு காக்கப் போர்க்களம் புகுந்துள்ள வீரமறவர்களை வாழ்த்துவதிலும், அவர்களும் அருந்தியாகச் செயல்களைப் போற்றுவதிலும் இப்பேரவை பெருமை கொள்கிறது.

வெளிப்பகையை விரட்டியடிக்கப் போதுமான ஆற்றலை, உட்பகை எதுவும் உருவாகாத சூழ்நிலைதான் தோற்றுவிக்கும் என்பதை உணர்ந்து சாதிமத பேதங்கள், அரசியல் மாறுபாடுகள் அனைத்தையும் மறந்து மக்களின் பேரணி ஓரணியாகத் திரண்டு நின்று எதிரியை வென்றிடவேண்டிய அவசியத்தையும் இப்பேரவை வலியுறுத்துகிறது.

சர்வாதிகாரக் கொள்கை, மக்களாட்சித் தத்துவத்தின் மீது நடத்தத் தொடங்கியுள்ள இந்தப் போராட்டத்தில் இறுதி வெற்றி இந்தியா போற்றி வருகிற ஜனநாயகத்திற்கே என்ற நம்பிக்கையை இப்பேரவை பிரகடனம் செய்கிறது.

தொடக்க காலத்திலிருந்தே பாகிஸ்தானின் மனிதாபிமானமற்ற போக்கை இந்திய அரசு உலக நாடுகள் அனைத்துக்கும் தெளிவாக்கியிருப்பதோடு, நியாயமுணர்ந்து நடக்கும் நாடுகள் பலவற்றின் ஆதரவையும் பெற்றுள்ளது. ஏவ்வண்ணம் ஆதரவு தர முன் வந்துள்ள நாடுகளுக்கு இப்பேரவை நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

பகைப்புலம் மாய்த்து வாகை சூடும் வண்ணம் இந்தியப் படையினர் ஊக்கமும் உறுதியும் கொண்டிட, போருக்கு தேவையான ஆள், பொருள், கருவி அனைத்தையும் வழங்கிடவும், இந்தியப் பிரதமர் எடுக்கும் முடிவுகளை ஏற்று உறுதுணையாக இருக்கவும் தமிழ்நாட்டு அரசுக்குத் தமிழ் மக்கள் தயக்கமின்றி ஒத்துழைப்பு தல்கிட வேண்டுமென்று இப்பேரவை கேட்டுக் கொள்கிறது."

ப.ப.
-30

தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை இந்தப் பேரவை யிலுள்ள அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும், உறுப்பினர்களும் ஒரேமனதாக ஏற்றுக்கொண்டு தங்களுடைய ஆதரவைத் தெரிவிப்பார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். இது ஒரு உணர்ச்சிமயமான கட்டத்தில், நாட்டின் எழுச்சி பொங்கி வழிந்து காணப்படுகிற நேரத்தில் தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவையில் நிறைவேற்றப்படுகிற மிக முக்கியமான தீர்மானமாகும்.

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது இன்றைக்குத் தொடுத்திருக்கின்ற இந்தப் போர் ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டின் மீது தொடுத்திருக்கிற போர் என்று கருதுவதைக் காட்டிலும் ஒரு தத்துவம் இன்னொரு தத்துவத்தின் மீது தொடுத்திருக்கிற போர் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. தீர்மானத்திலே குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல சர்வாதிகார மனப்பான்மையோடு சர்வாதிகாரக் கொள்கையில் வெறி பிடித்து அலைந்துகொண்டிருக்கிற பாகிஸ்தானுடைய சர்வாதிகாரி இந்தியாவில் நாம் கட்டிக் காத்து வருகிற ஜனநாயகத் தத்துவத்தின் மீதும், நம்முடைய வாழ்க்கை முறையின் மீதும், நம்முடைய மதச் சார்பற்ற கொள்கையின் மீதும் இன்றைக்குப் படை எடுத்திருக்கிறார் என்று நாம் திட்டவட்டமாகக் கூற வேண்டும்.

அமெரிக்க நாட்டுக்கு நான் சென்றிருந்த நேரத்தில் அங்கே ஒரு தவறான பிரச்சாரம் இப்போது பாகிஸ்தான் தொடுத்திருக்கிற போர் பற்றி பத்திரிகைகளில் கட்டுரைவாயிலாகச் செய்யப் படுவதை நேரில் காண்கிற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இந்தியாவுக்கும், பாகிஸ்தானுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்தத் தகராறு இன்று நேற்று அல்ல. பல நூற்றாண்டுகாலமாக இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே இருந்து வருகிற தகராறினுடைய மற்றொரு கட்டம்தான் இந்தப் போராட்டம் என்று அந்த நாட்டிலுள்ள சில பத்திரிகைகள் வருணித்திருப்பதை நான் கண்டேன்.

சில நிருபர்களைச் சந்தித்த நேரத்தில் அது தவறு என்பதற்கான விளக்கங்களை அளிக்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இது இந்து-முஸ்லிம் தகராறு அல்ல. இந்தியாவில் இன்றைக்கு முஸ்லிம்களே இல்லாமல் இல்லை, குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் இந்தியாவிலே இருக்கிற முஸ்லிம்களுடைய தொகை இன்றைக்கு பாகிஸ்தானில் இருக்கிற முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகமானது என்று சொன்னால் அது யாரும் மறுக்க இயலாது. அந்த அளவுக்கு பாகிஸ்தானைவிட இன்றைக்கு இந்தியாவில் அதிகமான முஸ்லிம்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய உரிமைகள் இங்கே மதிக்கப்படுகின்றன. அவர்களுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் அனைவருமே இந்து முஸ்லிம்கள் என்கிற அளவில் இல்லாமல் இந்தியர்கள் என்ற அளவில் ஒன்றுபட்டு இந்த நாட்டினுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும் இந்த நாட்டுக்கு வருகிற ஆபத்துக்களைத் தவிர்ப்பதிலும் முன்னிற்கிற காட்சியினை நாம் சாண்கிறோம். ஆகவே, இப்போது நடைபெறுகிற இந்தப் போராட்டம் இந்துக்களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும், இந்துக்களுடைய நாட்டுக்கும் முஸ்லிம்களுடைய நாட்டுக்கும் நடைபெறுகிற போராட்டம் என்று யாரும் கற்பனை கூடச் செய்துகொள்ளத் தேவையில்லை என்று அந்த நிருபர் கூறினதே சொன்னேன். இந்தத் தெளிவான விளக்கத்தை இந்தப் பேரவையிலும் நாம் அனைவரும் கொள்வதோடு, வெளியிலும் வற்புறுத்திக் கூறுவது நெடுங்காலமாக நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கிற வகுப்பு ஒற்றுமையை இந்த கோக்கிலும்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1971 டிசம்பர் 6]

நிலைநிறுத்தப் பயன்படும். போர் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி வகுப்பு ஒற்றுமைக்கு உலைவைக்கிற முயற்சியை முறி அடிக்கும் வகையிலும் இது அமையும் என்று நான் குறிப்பிட்டேன்.

முதன்முதலாக இந்தியா பாகிஸ்தான் அகதிகளால் படை எடுக்கப்படவேண்டிய நெருக்கடியான கட்டத்திற்கு ஆளானது. பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிற கிழக்கு வங்கத்தில் ஜனநாயக ரீதியில் நடைபெற்ற தேர்தல் முடிவு மதிக்கப்படாமல், சர்வாதிகாரியினுடைய காலடியில் மிதிக்கப்பட்டு அந்த ஜனநாயக எழுச்சிக்கு நாயகனாகத் தோன்றிய திரு. முஜீபுர் ரஹ்மான் சிறை பிடிக்கப்பட்டு, லட்சக்கணக்கான மக்கள் கிழக்கு வங்கத்தில் கொல்லப்பட்டு, ஒரு கோடி மக்களுக்கு மேல் அகதிகளாக இந்தியாவுக்கு வரக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

ஒரு கோடி அகதிகள் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் வேறு நாடுகளில் உள்ளவர்கள் என்னிடத்தில் கேட்கிறார்கள். 55 கோடி மக்கள் இருக்கிற இந்தியாவில் இன்னும் ஒரு கோடி மக்களைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது என்கிறார்கள். 55 கோடி மக்கள் தொகை இருக்கிற ஒரு நாட்டில் மேலும் மக்கள் தொகை பெருகுகிறது என்பது வேறு. திடீரென நுழைகிறார்கள் என்பது வேறு. நம்முடைய நாட்டு மக்கள் தொகை பெருகிடக்கூடாது என்பதற்காக பல்வேறு திட்டங்களுமும், முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் பெருகுவது மாறி திடீரென்று மக்கள் தொகை நுழைந்தால் அதை ஒரு அரசு எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? சமாளிக்க முடியும்? சமாளிக்க முடியாமல் எவ்வளவு கஷ்டத்தை இந்திய அரசு அனுபவிக்கிறது, இதுவரை எவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவிட்டிருக்கிறது என்பதனை எல்லாம் அனைத்துலக நாடுகளுக்கும் நாம் எடுத்து விளக்கியிருக்கிறோம். இந்திய தலைமை அமைச்சர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் அனைத்துலக நாடுகளில் மேற்கொண்ட சுற்றுப்பயணத்தின் மூலம் இந்தியாவின் நிலைமையை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

பாகிஸ்தான் செய்கிற அட்டேழியங்கள் வேறு நாடுகளில் இருக்கிற அரசுகளால் ஒருவேளை மறைக்கப்பட்டாலும் அந்த அந்த நாட்டு மக்கள் உண்மையை நிச்சயமாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். குறிப்பாக அமெரிக்க நாட்டு அரசாங்கம் இந்தியா பாகிஸ்தான் விஷயத்தில் இருவரையும் சமமாகவே கருதுகிறது என்றாலும் இந்தியா பக்கம் இல்லாமல் பாகிஸ்தானை முழுமூச்சாக ஆதரிக்க அல்லாடிக்கொண்டிருக்கிறது என்றாலும், அந்த நாட்டில் நான் கவனித்த வரைவில்—அமெரிக்க நாட்டு மக்கள் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை இந்தியாவின் பக்கம்தான் திருப்பிவிட்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்க டெலிவிஷனில் அவர்கள் கண்ட காட்சிகளைப்போல—அந்த அளவுக்கு செய்திகளை நாம் நம்முடைய பத்திரிகைகளில் கண்டிருக்க முடியாது. கிழக்கு வங்கத்திலே

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பாகிஸ்தான் நடத்திய அட்டேயியங்களை—வெறியர்களுடைய அடக்கு முறைகளை நேரிடையாகப் படம் எடுத்து டெலிவிஷனில் காட்டினார்கள் பல வீடுகளுக்கு தீயிடப்பட்டதைப் பார்த்தேன். பெண்கள் மாண்பங்கம் செய்யப்பட்டதை, கற்பழிக்கப்பட்டதைப் பார்த்தேன். லட்சக்கணக்கானவர்கள் சுட்டுக் கொலைசெய்யப் பட்டதைப் பார்த்தேன். அதுமாத்திரம் அல்ல. அந்தப் பிணங்களைக் கூட புதைக்க முடியாமல் நீண்ட குழி வெட்டி அதில் ஒன்றின் மீது ஒன்றாக பிணங்களை இழுத்தெறிந்த காட்சியினையும் டெலிவிஷன் படத்தில் காட்டினார்கள். இப்படிப்பட்ட கோரக் காட்சிகளை எல்லாம் கண்ட அமெரிக்க மக்களில் பெரும் பாலானவர்கள் தங்களுடைய முழு ஆதரவை இன்றைக்கு இந்தியா பக்கம் திருப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த நாட்டு அரசு எவ்வாறு இருந்தாலும் இன்றைக்கு அந்த நாட்டு மக்களுடைய ஆதரவு இந்தியாவின் பக்கம் இருக்கிறது. பாகிஸ்தான் வெறியர்களின் அட்டகாசங்களும், அட்டேயியங்களும், துரத்தப்பட்டிருக்கிற அகதிகளின் எண்ணிக்கையையும் எல்லா நாட்டு மக்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஆரம்பத்தில் ஒரு கோடி மக்களை நாம் தாங்கித் தீரவேண்டிய கஷ்டம் ஏற்பட்டது. அதற்கடுத்து தங்களுக்குத் தனி நாடு வேண்டுமென்ற அளவுக்கு உணர்ச்சி மேலிட்டு, அது ஒடுக்கப்படுகிற நிலையில் வங்கதேச விடுதலை வீரர்கள் சுதந்திர சிங்கநாதம் முழுங்கி—ஜனநாயகத்தை அழிக்கக் கிளம்பிய சர்வாதிகார ஆட்சியை எதிர்த்திவிட்டார்கள். அதனால் ஆக்திரம் அடைந்த பாகிஸ்தானுடைய சர்வாதிகாரி தங்களுடைய நாட்டில் ஒரு பகுதி என்று அவர் கருதிக்கொண்டிருக்கிற, கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிற கிழக்கு வங்கம் கைவிட்டுப்போய்விடும் என்பதனை உணர்ந்தவுடன்தான் இந்தியா மீது படைஎடுத்திருக்கிறார்.

சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், தாங்குகின்ற புலியை இடறியிருக்கிறார் பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகாரி என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இந்தியாவின் விமானப் படைத்தளங்கள் சிலவற்றின்மீது பாகிஸ்தானின் வெறியர்கள் குண்டுகளைப் பொழிந்தார்கள், நம் மீது அவசியமாக தாக்குதலை நடத்தினார்கள். நாம் தான் இந்தப் போராட்டத்திலே குதித்தவர்கள் என்றெல்லாம் உலகத்தினர் கற்பனை செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று முயற்சிகளைச் செய்தார்கள். ஆனால் அவை அனைத்தும் தவறு, பொய்யான வாதம் என்பதை ஆக்ரா மீதும், அமிர்தசரஸ் மீதும் அவர்கள் நடத்திய விமானப் படையெடுப்பு நிரூபித்துவிட்டது. ஆனால் ஒருநாள், நம்மீது அவர்கள் தாக்குதல் நடத்தினார்கள் என்ற செய்தியை நம் நாட்டுப் பத்திரிகைகளும், வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளும், வெளியிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

இன்றைக்கு நாம் நடத்துகிற எதிர்த்தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் பாகிஸ்தான் திணறிக்கொண்டிருக்கிற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். இந்திய நாட்டு விமானங்கள் உள்ளே பிரவேசித்து

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1971 டிசம்பர் 6]

பாகிஸ்தான் விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தியிருக்கின்றன. இன்றைய கணக்குப்படி பார்த்தால், பாகிஸ்தானின் 47 விமானங்கள் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திய விமானங்கள் 17 தான் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டன. பாகிஸ்தான் 47 விமானங்களை இந்தப் போரினால் இழந்திருக்கிறது.

மேற்குப் பாகிஸ்தானிலும், 61 டாங்கிகளை பாகிஸ்தான் இழந்திருக்கின்றது என்கிற புள்ளிவிவரம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. மேலும் 3 கப்பல்களை பாகிஸ்தான் இழந்திருக்கிறது. சப்மரீன் ஒன்றை பாகிஸ்தான் இழந்திருக்கிறது. இவை எல்லாம் பாகிஸ்தானின் இழப்பின் ஆரம்பம்தான். இழப்பின் முடிவு எதுவாக இருக்கும்? ஒருவேளை பாகிஸ்தானை இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இந்தியாவின் பலம் பாகிஸ்தானுக்கு மட்டுமல்ல அதில் உலகத்திற்கும் காட்டப்படுகிற அளவில் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதில் பெருமைப்பட வேண்டும்.

நமது போர் வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கவும், அவர்கள் போர்க்களத்தில் உத்வேகத்துடன் போராடவும் அவர்களுக்குப் பின்னால் நாம் அனைவரும் இருக்கிறோம் என்கிற உணர்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்படும்படிச் செய்ய வேண்டும். இன்றைய காலைப் பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கும் செய்தியானது மேலும் நமக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக இருக்கிறது. கோவியத் நாட்டின் பிரதம மந்திரி கோசிஜின் அவர்கள் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார். 'இந்தத் தகராறில் உலக நாடுகளில் எந்த நாடாவது தலையிட்டால் அது தவறு' என்று அவர் கூறியிருப்பது போற்றத் தக்கதாகும். அதாவது இந்தப் போரில் வேறு எந்த நாடாவது தலையிட்டால், நாங்களும் தலையிடுவோம் என்று கூறுவதாகத்தான் நாம் கொள்ளுகின்ற பொருள் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட நல்லெண்ணத்தோடு இந்தியாவை அணுகுகின்ற நாடுகளுக்கெல்லாம் நாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியை போர் வீரர்கள் மட்டும் சமாளித்துவிடுவார்கள் என்று நாம் கைகட்டி, வாரா இருத்தல் கூடாது; அப்படி இருக்கவும் முடியாது. இந்திய நாட்டில் இருக்கிற ஒவ்வொரு குடிமகனும் நெருக்கடிப் பொறுப்புக் களை உணர்ந்தாக வேண்டும். போர்க் கருவிகளைப் புதிது புதிதாக வாங்குவதற்கும், போர்த் தளவாடங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கும் ஏராளமான பணம் தேவைப்படும். அதை அட்டியின்றித் தருவதற்கும் இந்தியாவில் இருக்கிற ஒவ்வொரு குடிமகனும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அதில் தயக்கம் காட்டக்கூடாது. அதிலும், தமிழகம் இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா மாநிலங்களுக்கும் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டுமென்றும், தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற நாலரைக் கோடி மக்கள் மீதும் நம்பிக்கை

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வைத்து, இதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். போருக்கான நிதியைத் திரட்டுகின்ற பணி ஆரம்பமாக வேண்டும்.

தமிழகத்தில், பொதுப் பணியாளர்கள், பொது நோக்குடையவர்கள் போர்வீரர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற மருந்துகளை வாங்கி போர்முனைகளுக்கு அனுப்புதல், தேவையான உடைகளை வாங்கி அனுப்புதல். மேலும் போர்முனைக்குச் சென்று போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் வீரர்களின் குடும்பங்களுக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து தருதல் ஆகிய காரியங்களில் நாட்டில் உள்ள நல்லவர்கள் ஈடுபட வேண்டும். இப்போது நாம் நெருக்கடியான கட்டத்தில் இருக்கிறோம். இந்த நெருக்கடி இந்தியாவுக்கு மட்டுமல்ல, ஜனநாயகத்திற்கே நெருக்கடியானது.

‘இந்தப் போர்தான் கடைசிப் போர், கடைசி யுத்தம்’ என்கிறார் பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகாரி, அவர்களுடைய முடிவை முன்கூட்டியே அவர் சொன்னதற்காக அவருக்கு நன்றி செலுத்துவோம். ‘பாகிஸ்தான் இனி இந்தியாவின்மீது மட்டுமல்ல, வேறு எந்த நாட்டிலும் போர் நோடுக்க வேண்டும்’ என்ற எண்ணம் எழாமல் இருக்க வேண்டும்’ என்பதைச் செய்ய வேண்டுமென்கிற கடமையுணர்வு இந்திய நாட்டுக்கு இருக்கிறது. நாம் அதை, தமிழ் நாட்டின் சார்பிலே தர வேண்டும், தரவும் வேண்டும், தருவோம் என்பதையும் சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்: மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த இந்தத் தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சியின் சார்பில் முழு மனதோடு ஆதரித்து, தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தோடும், இந்திய அரசாங்கத்தோடும் முழு மனதோடு ஒத்துழைப்பதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை முதன்முதலாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நமது நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும் பேராபத்தைப்பற்றி முதலமைச்சர் அவர்கள் அழகாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூறினார்கள். நானும் ஓரிரு கருத்துக்களை இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கும் முகத்தான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஜனநாயகத்திற்கும் சர்வாதிகாரத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் முதல் போர் இது என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. ஜனநாயகக் கொள்கைக்காக இந்தியா இருக்கிறது. அதைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காக நாம் உழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். சர்வாதிகார ஆட்சி ராவல்பிண்டியில் உருவாகியிருக்கிறது. கொடுங்கோன்மை ஆட்சி கிழக்கு வங்கத்தில் அவிழ்த்துவிடப்பட்டு, மக்களைக் கொன்று குவிப்பது, மக்கள் பிணங்களை மலைபோலக் குவித்து அட்டகாசம் செய்வது அவர்கள் வேலைபாடு இருக்கிறது என்பதைக் காண்கின்றபோது அந்த நாட்டில் ஜனநாயகம் நடக்கிறதா, சர்வாதிகாரம் நடக்கிறதா, ஒழுங்கு

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்] [1971 டிசம்பர் 6]

இருக்கிறதா, சட்டம் இருக்கிறதா என்கிற எண்ணம்தான் ஏற்படுகிறது. 'பத்து நாட்களுக்குள் போர்' என்று பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகாரி யாஹியாகான் சொன்னார். டிசம்பர் 3-ம் தேதியன்றே போர் மூண்டுவிட்டது. இப்போது போரை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ராணுவ வீரர்கள் எல்லா இடங்களிலும் முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். கப்பற்கடை, காலாட்படைகள் முன்னேறுகின்றன. அதேபோல் விமானப் படைகளும் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. நமது படைகள் வெற்றிவாகை சூடும் தறுவாயில். முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

ஏனென்றால் நியாயத்திற்கும், தர்மத்திற்கும், அஹிம்சைக்கும் உறைவிடமாக இருக்கும் இந்தியா இந்தப் போரிலே இறங்கியிருக்கிறது. இதிலே யார், 'அக்ராசர்' என்ற கொள்கையிலே கருத்து வேற்றுமை இல்லையென்பது பத்திரிகையிலே வெளிவந்திருக்கிறது. பாகிஸ்தான் வேண்டுமென்றே வலுக்கட்டாயமாக போருக்கு அழைத்திருக்கிறது. பதன்கோட், அமிர்தசாஸ், ஜலந்தர், ஆக்ரா போன்ற நகரங்களின்மீது விமானத் தாக்குதலை பல முறை நடத்தியிருக்கிறார்கள். போர்நடவடிக்கைகளைப்பற்றி விவாதிக்க எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களின் மாநாடு டெல்லியிலே ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. அதை நம்முடைய மாண்புமிகு இந்திய ஜனாதிபதி அவர்கள் துவக்கிவைத்தாக் கொண்டிருந்தார்கள். மாலை சுமார் 6 மணிக்கு ஏர் ரெய்ட் சைரன் திடீரென்று பார்லிமெண்ட் ஹவுஸுக்குப் பக்கத்திலே கேட்டது. விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. நாங்கள் எல்லாம் திடுக்கிட்டோம். கேனடில் விளக்கு வெளிச்சத்திலே ஜனாதிபதி அவர்களை காரில் ஏற்றிச் சென்று அவர்களுடைய மாளிகைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. டில்லியிலே ஒரு பதட்டமான நிலை இருக்கிறது. ஆனால் மக்கள் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்திலே நம்முடைய பிரதம அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டிவந்தார்கள். அதை எல்லாக் கட்சித் தரப்பினரும் முழுமனதுடன் ஆதரித்தார்கள். அங்கே பலவிதமான கருத்துக்கள் எடுத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டன. பாகிஸ்தான் மக்களை கொன்று குவித்து ஜெனோசைட் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இஸ்லாமாபாத்தில் உள்ள யாஹ்யாகானை இஸ்லாமாபாத் புச்சர் என்று அங்கே பிராங்க் அந்தோணி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். வி. கே. கிருஷ்ணமேனன் அவர்கள் பல கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். பாகிஸ்தான் ஒரு ஸ்டேட் ஆப் வார்தான் டெக்ளேர் செய்து இருக்கிறது. முழுமூச்சோடு யுத்தம் பிரகடனப் படுத்தவில்லை என்று சொன்னார்கள். இனிமேல் சிஸ்பைர் இருக்காது. ஏனென்றால் முதன்முதலாக பாகிஸ்தான் நம்மீது தாக்குதல் தொடுத்திருக்கிறது. எனவே நாம் அவர்களைத் தாக்குவதற்கு பரிபூரண உரிமை இருக்கிறது. பாராளுமன்றத்திலே உள்ள எல்லாக் கட்சியினரும் ஒரேமுகமாக பிரதம அமைச்சரோடு ஒத்துழைப்பதாக வாக்குறுதியளித்திருக்கிறார்கள். அதேமாதிரியாக நாமும்

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

கட்சி மாச்சரியங்களை விட்டு விட்டு தேசத்திற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கின்ற இந்த நேரத்திலே உட்பூசல் ஏற்படுவதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. “ஆயிரம் உண்டிக்கு ஜாதி, அந்நியர் புகல் இங்கென்ன நீதி” என்ற வாக்குப்படி ஜாதி வேற்றுமைகளை மறந்து, மத மாச்சரியங்களை மறந்து ஒரே பாரத சமுதாயமாக இருக்க வேண்டும். நாம் எல்லோரும் ஒரே குரலாக, ஒரே முகமாக இந்திய அரசுக்கு உறுதுணையாக நிற்கவேண்டும்.

பொதுவாக போர்முனைக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருக்கிறதோ அதேமாதிரி, ஏர்முனைக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும். போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் இராணுவ வீரர்களுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை போன்றவற்றை இன்னும் தேவையான பற்பல வசதிகளைச் செய்துகொடுப்பதற்கு நாம் முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும். தொழிலாளர்களும் தொழில் நிறுவனத் தலைவர்களும் நல்லமுறையிலே ஒத்துழைக்கவேண்டும். பதுக்கலை ஒழித்தாக வேண்டும். பூட்டிக் கிடக்கின்ற ஆலைகளைத் திறந்து பாதுகாப்புக்கு வேண்டிய அத்தனை பண்டங்களையும் உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதிலே தொழிலதிபர்கள் தயக்கம் காட்டினால் டிபென்ஸ் ஆப் இந்தியா ரூல்ஸ்படி அவர்களிடமிருந்து உடுமையான நடவடிக்கை எடுத்துத் தொழிற் துறையிலே இருக்கின்ற தேக்கத்தைப் போக்கவேண்டும்.

யார் அக்ரஸர், யார் பாதுகாப்புக்காகப் போரிடுகிறார்கள் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தருணம் இதுவல்ல. நம்முடைய படைவீரர்கள் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய கிராமத்திலிருந்தும் படைவீரர்கள் போயிருப்பார்கள். எனவே நாம் அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்யவேண்டும். நம்மைப்பற்றி நாம் குறைவாகப் பேசாமல் இருப்பதற்கு நாம் கறறுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் எப்பொழுதும் பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த முக்கியமான தீர்மானத்திலே நாம் எல்லோரும் ஒன்றுமையாக இருக்கவும், கட்சி மாச்சரியங்களை மறந்து இந்தியா ஒன்று, அதற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பேராபத்தினைப் போக்கி, ஜனநாயகம் தழைத்தோங்கவும், சர்வாதிகாரம் ஒழிந்துபடவும் யாஷ்யாகான் இஸ்லாமாபாத்தில் இல்லாமல் இருப்பதற்கும் நாம் எல்லோரும் முயற்சி செய்யவேண்டும். தமிழ்நாட்டிலே இருக்கின்ற வீரர்கள் படைகளிலே சேரக்கூடிய வகையில் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டும். பொருளுதவி, மற்ற உதவிகளையும் செய்யவேண்டும். எல்லா வகைகளிலும் அவர்களுக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பதற்கு நாம் எல்லோரும் சித்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக்கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 8]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்கவும், ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியைத் தெரிவிக்க இருக்கிறேன். இன்றைய தினம் நாடாளுமன்றத்திலே பங்களா தேசத்தை அங்கீகரித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (ஆரவாரம்).

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் ஸார், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பிலே ஆதரிப்பதற்காக நான் நிற்கிறேன்.

இந்தத் தீர்மானத்தின் பிரதான அம்சங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் நாம் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களாகும். அதே நேரத்திலே இம்மாதிரியான நெருக்கடியான நேரத்திலே தான் நாம் நம் நாட்டிற்கு யார் எதிரிகள், யார் நண்பர்கள் என்பதைப் பார்க்கமுடியும். கஷ்டப்படக்கூடிய நேரத்தில் உதவக் கூடியவர்கள்தான் சிறந்த நண்பர்கள் என்று பல பெரியோர்கள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டிலே சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள். பங்களா தேசப் போராட்டம் நடந்த காலத்திலே அப்பொழுது யாஹ்யாகான் இந்தியாவையும் தாக்குவோம் என்று எச்சரிக்கை செய்துகொண்டிருந்தார்.

நம்முடைய நாட்டைப் பரிபூரணமாக ஆதரிப்பதற்கு ஏதாவது நாடுகள் கிடைக்குமா என்று ஏங்கிய சமயத்தில் இந்த ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 9-ம் தேதியன்று இந்தியாவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் நட்புறவு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சோவியத் யூனியன் போன்ற நாடுகள், இந்தியாவை யாராவது தாக்கினால் தங்களுடைய முழுபலமும்கொண்டு இந்தியாவுக்கு உதவிசெய்ய கூடிய நிலைமை ஏற்படும் என்று கொண்டுவந்த ஒப்பந்தம் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒப்பந்தமாகும் அதை இந்திய மக்கள் எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. தாங்களே ஒரு பொதுக்கூட்டத்திலே வந்திருக்கும் பொழுது பாராட்டினார்கள் இனிமேல் தாக்குதல் ஏற்பட்டால் உறுதியான விரிவான அரசின் ஆதரவு நமக்கு இருக்கிறது.

நம்முடைய தீர்மானத்திலே நாம் குறிப்பிட்டு ஒரு தேசத்தை வாழ்த்தியோ, குறிப்பிட்டு ஒரு தேசத்தை எதிர்த்தோ கொடுப்பது சரியல்ல என்ற காரணத்தினாலே நான் திருத்தம் கொடுக்கவில்லை. பாகிஸ்தான் முன்பு நம்மைத் தாக்கிய நேரத்திலே நம்மைத் தாக்க அவர்கள் பயன்படுத்திய அயுதங்கள் எல்லாம் அமெரிக்காவிலே செய்யப்பட்டவை என்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் இன்றைக்கு அப்பட்டமாக, பகிரங்கமாக இந்தியாவை எப்படியாவது அடக்குவது என்று யாஹ்யாகான் மட்டுமல்ல, யாஹ்யாகான் பின்னால் அமெரிக்க அரசும் கருதுகிறது. இன்றைக்கு அங்குள்ள தலைவர்கள், நிக்ஸன் போன்ற தலைவர்கள் இந்தியா

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

ஒரளவுக்குப் புதிய புதிய திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கின்ற சூழ்நிலையில் எங்கே அது சோஷலிஸப் பாதையில் போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தினால்தான் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்களோ என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையைப் படித்தேன். கம்யூனிஸ்டுகள் கூட அப்படி எழுதமாட்டார்கள் அமெரிக்காவைத் தாக்கி சோவியத் யூனியனைப் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்படி உயிருக்கே இன்றையதினம் நம் நாடு நிலைத்திருப்பதா என்று உள்ள இந்தப் போராட்டக் காலத்திலே, எப்படியாவது யாகியாகான் பாதுகாக்கப் பட வேண்டுமென்பதற்காக செக்யூரிட்டி கவுன்சிலில் அமெரிக்கா எடுத்த நிலை எவ்வளவு துரோகமானது, அந்த நேரத்திலே ரத்து அதிகாரத்தை சோவியத் யூனியன் பயன்படுத்தியது எவ்வளவு பாராட்டத்தக்கது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் இது ஒரு கடுமையான போராட்டமாக இருக்கப் போகிறது. நம்முடைய ஒற்றுமையினால் பின்னாலே வரும் அம்சங்களை நாம் சமாளிக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் நான் இந்த விவரங்களையெல்லாம் கூறினேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இந்தத் தீர்மானத்தின் முதற் பகுதியிலே தெளிவாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த யுத்தத்திற்கே காரணம் என்ன? சென்ற டிசம்பர் மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலில், எப்படித் தமிழகத்திலே முன்னேற்றக் கழகம் தனிப்பெரும் கட்சியாக வந்ததோ, எப்படி அகில இந்திய ரீதியிலே இந்திரா காங்கிரஸ் தனிப்பெரும் கட்சியாக வந்ததோ அதுமாதிரி தனிப்பெரும் கட்சியாக முஜீபூர் ரஹ்மானின் அவாமி லீக் கட்சி வந்தது. சாதாரணமாக ரஹ்மான்தான் இன்றைக்குப் பிரதம மந்திரியாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக ஜனநாயகத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைக்கும் வகையில் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர்கள் சிறையில் தள்ளப்பட்டார்கள். வெற்றிபெற்ற மாபெரும் தலைவர்களின் உயிர் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதை ஆதரித்து நின்றவர்கள் அவர்கள் கனக்குப்படியே பார்த்தால்கூட, 10 இலட்சம் பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஒரு கோடிப் பேர் இந்தியாவிற்குள்ளே தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலும்கூட ஆதரவுக்குப் பல நாடுகள் நின்றன. அனுதாபம் காட்டப் பல நாடுகள் நின்றன. ஆனால் மக்களைப் பொறுத்தவரையில், முதலமைச்சர் கூறியதைப் போல் அதிக ஆதரவு தந்திருக்க முடியும். ஆனால் மக்களுக்கு அப்பாற்பட்டு அதிகாரத்திற்கு வந்தவர்களிடத்தில் இன்றைக்கு ஸ்யப்பாடு இருக்கிறது. அதனால்தான் பாராளுமன்றத்தில் அஞ்சலா தேவிஸ் பேசும்பொழுது உள்பூசலை அடுத்து இப்பொழுது இந்தநிலையைப் பார்க்கிறோம் என்றார்கள். ஆகவே அதுதான் அடிப்படைக் காரணம். பங்களாதேஷ் விடுதலை அடையப் போகிறது என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. அவர்களுக்குப் பயிற்சி அதிகமாக இல்லை என்றாலும்கூட ஆயிரக்கணக்கான வாலிபர்கள், மாணவர்கள், போலீசார் எல்லாம் இன்றைக்குக் கொரில்லாப்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 6]

படையிலே சேர்ந்து மிகப் பெரும் தாக்குதலை அவர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற முதல் விஷயத்தைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பகிரங்கமாக மூன்றாம் தேதியன்று நம்மைத் தாக்கியதற்குப் பிறகு பகிரங்கமாகப் பிரகடனமே செய்து விட்டார் யாஹ்யாகான் அவர்கள். இதுவரையிலும் பங்களா தேஷில் நடத்திவந்த யுத்தத்தை இந்தியாவின் மேல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். நாடாளுமன்றத்திலே எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் பிரதம மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்திருக்கிறார்கள். எங்கள் கட்சியின் சார்பில் பேசிய இந்திரஜித் குப்தா அவர்கள் “எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்த வரையிலே இந்த யுத்தத்திலே, தேசப் பாதுகாப்புக்காக இருக்கும் யுத்தத்திலே, முழுமூச்சுடன் நாங்கள் ஆதரவோடு நிற்போம்” என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதேநேரத்திலே, இந்த யுத்தமானது ஒரு சரித்திரக் கடமையை நம்மீது சுமத்தி இருக்கிறது. நமக்கு வேறு நாடுகள்பேரில் ஆக்கிரமிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை கிடையாது. அதேநேரத்தில் எந்தத் தேசமாக இருந்தாலும் சரி, அது பாகிஸ்தானாகியிருந்தாலும் சரி, அது சைனாவாகியிருந்தாலும் சரி நமது தேசத்தின் எல்லையிலே வந்து நம் தேசத்தின் நிலத்தை ஏதாவது பிடிப்பதாக இருந்தால் கண்டிப்பாக இந்திய மக்கள் அதற்குக் கொஞ்சங்கூட இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்பதையும் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இன்னொன்று, பங்களா தேஷ் மக்களின் இந்த வீரப் போராட்டத்தை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் நமக்குப் பாகிஸ்தான் மக்கள்பேரில் எந்தவிதமான வெறுப்பும் கிடையாது. பாகிஸ்தான் மக்கள் இன்றைக்கு எப்படியாவது இதற்குப் பிறகாவது ஜனநாயக ரீதியிலே இந்தியாவுடன் நட்புறவு கொள்ளும் அவ்விதக்கு அவர்கள் வருவார்கள் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன். இந்தப் பாதுகாப்புப் போராட்டத்திலே எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து நிற்பார்கள் என்ற இந்தக் கருத்தை எங்கள் தலைவர் நாடாளுமன்றத்திலே தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதையே தான் நான் இங்கே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த யுத்த காலத்திலே, ஏற்கெனவே நான் அமெரிக்காவைப் பற்றிச் சொன்னேன். அதேபோல் பகிரங்கமாக நம்மை எதிர்த்து இருக்கும் ஒரு நாட்டிற்கு சைனா இன்றைக்கு ஆதரவு தருவதாக அறிகிறோம். அந்த நாட்டிற்கு சைனா நேரடியாக ஆயுதங்களைத் தரப்போகிறதா அல்லது துருப்புக்களை அனுப்பப் போகிறதா என்று எங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. வியட்நாமிற்கே ஆட்களை அனுப்பாத சைனா இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் மிரட்டலை அதிகமாகச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். அதை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை.

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய கடமை என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அநேகமாக எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும், மக்கள் பிரதிநிதிகளும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு விஷயத்தை இந்தத் தடவை அழுத்தத் திருத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1945-ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுது நாட்டுப் பாடகர்கள் ஒரு பாட்டைப் பாடுவார்கள், நான் ரேடியோவில் கூடச் சொன்னேன்.

பதுக்கல்காரன் பாசக்கயிற்றை வீசினால் வீசினால்
பாரத நாட்டைப் பஞ்ச நாடாய் ஆக்கினான் ஆக்கினான்
சரித்திரம் உன்னை கூவி அழைக்குது தோழனே தோழனே
தரித்திரம் போக்கும் கடமை உனது தமிழா தமிழா
சின்கம் எனவே நீ எழுவாய் செஞ்சேனை நிகராய் ஜோராய்
பாட்டாளி ராஜா ராஜா பாட்டாளி ராஜா

என்று தெருப்பாடகர்கள் பாடினார்கள். இது ஒரு ஆழமான கருத்து. இந்த நேரத்திலே பதுக்கக் கூடியவர்கள், இந்த நேரத்திலே விலைவாசிகளை உயர்த்தக் கூடியவர்கள், தேசத்திற்கு விரோதிகள் என்பதைப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டும். அந்த முறையிலே இருக்கக்கூடிய தேசத் துரோகிகள் கைது செய்யப் பட்டார்கள், தமிழகத்திலே இவ்வளவு பேர்களமீது அரசினர் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தார்கள், அப்படி நடவடிக்கை எடுக்கும் காலத்திலே எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கவில்லை என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று தாழ்மையோடு வற்புறுத்திச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

அதேநேரத்திலே இன்னொன்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையிலும் சின ஆக்கிரமிப்புக் காலத்திலாகட்டும், அல்லது பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்புக் காலத்திலாகட்டும் இந்தக் காலங்களில் தமிழகத் திலுள்ள தொழிலாளர்களும் சரி, இந்தியாவிலுள்ள தொழிலாளர்களும் சரி, உற்பத்திக்கு ஆனி விளைவிக்கின்ற முறையிலேயோ அல்லது யுத்த முயற்சிக்கு ஆனி விளைவிக்கின்ற முறையிலேயோ எந்தக் காரியத்தையும் செய்யவில்லை. இன்றைக்கு மதுரையில் மில் தொழிலாளர்கள் 2,000 பேர்களும் ஒரு நாள் சம்பளத்தை நாளைக்கேகூடக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி சேக்ரீஸ்பைஸ் செய்ய முதலாளிகள் தயாரா? இன்றைக்கு ஒரு மில்லிலேயாவது 500 பிரேமும், 1,000 தறியும் வைத்திருந்தால் முதலில் 500-க்குப் பதில் 450 மட்டும் ஒப்புக் கொண்டு ரேட்டட் கெபாசிட்டியில் ஈடுபட்டால் தேசத் துரோகம். இந்தக் கணக்கிலே பார்த்தால் தமிழகத்திலே பல முதலாளிகள் இருப்பார்கள். ஆகவே ஃபுல் ப்ரோடக்ஷன் என்ற கருத்தை வலியுறுத்த வேண்டும். இப்படி வரும்பொழுது ஏற்படக்கூடிய பல சிக்கல்கள்—நான் இப்பொழுது சொல்லக்கூடாது என்று

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 6]

நினைத்தேன், ஆனாலும் சொல்கிறேன்—சிம்சன் பூசல் எல்லாக் கட்சி களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. மிகக் கேந்திரமாக இருக்கும் எஞ்ஜினியரிங் தொழிற்சாலை என்ற அளவில் இருக்கிறது. அதற்கு முதலமைச்சர் போன்றவர்கள் முன் கை எடுத்து நடந்தவைகளைக் கொஞ்சமும் கவனிக்காமல், தேசத்திலிருக்கும் நிலைமையை மனத்தில் வைத்து செட்டில்மென்ட் பண்ணும் வகையில் அவர்கள் வாக்குறுதியின் பேரில் தொழிலாளர்கள் வேலைக்குச் செல்கிறார்கள், அவர்கள் எந்தவிதமான சேக்ரிஃபைஸுக்கும், தியாகத்திற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இறுதியாக, விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நேரத் திலே நம்முடைய விவசாய சீர்திருத்தத்தைச் செய்வது ரொம்ப ரொம்ப உதவியாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். இந்த நேரத்தில் சாதாரண சட்டங்களை அமல் நடத்தக் கூடாது என்பது கூட சரியாக இருக்கும். நிலத்தைப் பண் செய்து சாகுபடி செய்திருக்கலாம். ஆனால் சட்ட விரோதமாகக் கூட இருக்கலாம். மதுரை மாவட்டத்தில் கூடலூர் பகுதியில் 900 ஏக்கர் நிலத்தில் இன்றைக்குக் கேப்பை சாகுபடி செய்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கோ நாளைக்கோ 10,000 மூட்டை அளவில் அதிலிருந்து அறுவடையாக தயாராக இருக்கிறது. சட்டப்படி பார்த்தால் ஃபாரஸ்ட் லேண்டில் குழைந்திருப்பதாகத் தெரியும். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்து அந்தக் கேப்பையை நம் மக்களுக்குக் கிடைக்க உதவச் செய்யும் முறையிலே நாம் செய்ய வேண்டும். இம்மாதிரி நேரத்திலே சாதாரண சட்டங்கள் யாருக்குச் சாதகமாக அமைய வேண்டுமென்றால் விவசாயிகளுக்குச் சாதகமான முறையிலே அமைய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றும் பல மட்டத்திலே அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், பொது ஜனங்களின் பிரதிநிதிகள் இவர்களை வைத்து பாதுகாப்புக்கு உதவுகின்ற முறையிலே செய்ய வேண்டும். நாளைக்கு வெறி பிடித்துப் போயிருந்தால், இதே சென்னைக்கு இரண்டு மணி நேரத்தில் வர முடியும். முதல் யுத்தத்தின்போது சென்னை தாக்கப் படவில்லையா, இரண்டாவது யுத்தத்தின்போது தாக்கப்படவில்லையா? ஆகவே இம்மாதிரி யுத்த அபாயம் ஏதோ வடக்கிலே தான் இருக்கிறது, எல்லையில் மட்டும்தான் இருக்கிறது என்று இல்லாமல் நாம் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். தமிழக அரசைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசு சுணங்கியிருந்தாலும் எவ்வளவு பேர் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற அந்த விவரங்களைச் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய யுத்தத்திற்குத் தேவையான பொருள்களைத் தயாரிக்கின்ற தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்திக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படாதவாறு செய்ய வேண்டும். ஆவடி டாங்க் பாக்கடரி போன்றவற்றில் உண்மையிலேயே உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய மானேஜர்களைப் போட வேண்டும். இதிலே எல்லாம் அதிகமான கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

பொதுவாக தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் பூராவும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் இந்த யுத்தத்திலே இந்திராவின் பின்னால், இந்தியப் பிரதமரின் பின்னால் நின்று அவர் எடுக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகளுக்கு முழு ஆதரவு தருவோம் என்ற வகையிலே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற முதல்வரின் தீர்மானத்தின் அடிப்படையை நான் ஆதரிக்கிறேன் என்று சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்: தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் முன் மொழிந்துள்ள தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது போர் தொடுத்திருக்கிறது என்பது இப்போதுதான் முதல்முறை அல்ல, பாகிஸ்தான் எப்போது தோன்றியதோ அப்போதே அது இந்தியாவுக்குப் பொருளாதார ரீதியாக, அரசியல் ரீதியாகத் தொல்லை கொடுக்கும் நாடு என்பது முடிவாக விஷயம். எங்கள் தலைவர் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் பாகிஸ்தான் தோன்றிய காலத்திலேயே சொன்னார்கள்— 'பாகிஸ்தான் என்பது அமெரிக்காவின் விமானம் தாங்கிக் கப்பல்' என்று அந்த நாட்டையே அப்படி வருணித்தார்கள். பாகிஸ்தான் என்ற நாடு இந்தியா பொருளாதார ரீதியில், அரசியல் ரீதியில் முன்னேற்றம் அடையக் கூடாது என்பதற்காகவே உண்டாக்கப் பட்ட ஒரு நாடு. அந்த நாடு நம் மீது போர் தொடுக்கும் என்பது எங்களைப் பொருத்த வரை ஆச்சரியமான ஒன்றல்ல. நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் சொன்னார்கள்—அதனுடைய இழப்பு முடிவில் பாகிஸ்தானாகவே இருக்கும் என்று. அதுதான் சரியான கருத்தாகும்.

நம்முடைய மக்கள் அமைதியாக முன்னேற்றப் பாதையில் அடிமேல் அடி வைத்துச் செல்லும் நிலையில் கடந்த 25 ஆண்டு காலமாக நாம் முன்னேற முடியாமல் தடையாக இருந்தது பாகிஸ்தான். பெரும்பகுதியான பொருளாதாரத்தை இராணுவ வலிமையைப் பெருக்கவே நாம் செலவிட்டு வரவேண்டிய நிலையில் இருந்து வந்திருக்கிறோம். காஷ்மீர் பகுதியிலும், கிழக்கு வங்கப் பகுதியிலும் எல்லைகளைக் கண்காணிக்கவே பெரும்படையை வைத்திருக்க வேண்டிய நிலை இருந்து வந்திருக்கிறது. நான் 1957-ம் ஆண்டு காஷ்மீருக்குச் சென்றபோதே எல்லை நெடுக பிரங்கிகளை வைத்துக் கொண்டு படைகளை நிறுத்தி வைத்திருந்ததைப் பார்த்தேன். அப்போது பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது போர் தொடுக்கும் என்ற நிலை இல்லை. எந்த நேரத்திலும் பாகிஸ்தான் தொல்லை கொடுக்கும் என்ற காரணத்தாலே எல்லையிலே படைகளை நிறுத்தி வைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது. நமக்கு இன்னொரு நாட்டின் மீது போர் தொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லை,

[திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்] [1971 டிசம்பர் 8]

அந்த நாட்டிலுடைய அமைதியைக் குலைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லை. அந்த நாட்டின் உள் விவகாரத்தில் தலையிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்குத் துளிக்கூட இல்லை.

இப்போது நாம் யுத்தத்தில் வலுக்கட்டாயமாக இழுக்கப்பட்டிருக்கிறோம். யாகியர்கான் அரசு அங்குள்ள ஏழை எளிய மக்களுக்கு வாழ்வளிக்க முடியாத நிலையிலே, அங்குள்ள மக்களுக்கு உண்மையான வாழ்க்கை வழியைக் காட்ட முடியாத நிலையிலே, யுத்தத்தில் மக்களைச் சிக்க வைத்து போர்த்தத்துவத்தை அங்குள்ள மக்களுக்கு ஊட்டி இந்தியா மீது போர்தொடுத்திருக்கிறார். இன்றையதினம் கிழக்கு வங்க மக்களுக்கு, நம்முடைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னது போல் அங்குள்ள அவாமி லீக் கட்சி பெரும்பான்மையான இடங்களில் வெற்றி பெற்றதும் அவர்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருந்தால் இந்த நிலைமை வந்திருக்காது. அவர்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் என்ன, கொடுக்காவிட்டால் என்ன, நீ யார் அதைக் கேட்க என்று அவர்கள் கேட்கலாம். உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடக்கும் அக்கிரமங்களையும் அநியாயங்களையும் பற்றி மற்ற நாடுகள் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். அந்த அக்கிரமங்களைப்பற்றி எல்லையில் உள்ள நாடுகள் கேட்காமற்போனால் அவர்கள் எல்லையிலுள்ள நாட்டிலே ஊடுருவமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? போர் என்பது நம்முடைய நாட்டுக்குப் புதிது அல்ல.

தியாகம் புரிவது என்பது நமக்குப் பரம்பரையாக வந்தது. நாட்டைப் பாதுகாக்கும் பணியில் இன வேறுபாடு இல்லாமல், நிற வேறுபாடு இல்லாமல், மொழி வேறுபாடு இல்லாமல் இன்றைய தினம் நாம் இன்று ஒன்றுபட்டு இருக்கிறோம். அன்றையதினம் பாரதியார் பாடினார் 'முப்பது கோடி ஜனங்கள் சங்கம்' என்று. அன்று அவ்வாறு ஒரே அணியில் நிற்கச் சொன்னதுபோல் இன்று ஐம்பது கோடி மக்கள் ஒரே அணியில் நிற்கிறோம். இன வித்தியாசம் இல்லாமல், சமய வித்தியாசமில்லாமல், மொழி வித்தியாசம் இல்லாமல், கட்சி வித்தியாசம் இல்லாமல் ஒரே அணியில் திரண்டு நிற்கிறோம். பாகிஸ்தானோடு இதுதான் இறுதிப்போர், இதற்குப் பின்னால் நமக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே போரே கிடையாது என்ற நிலைக்குத் தயாராகி ஒன்று திரண்டு நிற்கிறோம். இந்தியா இந்தப் போரில் வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து விடப்பட்டிருக்கிறது. அநியாயமாக இழுத்து விடப்பட்டிருக்கிறது. தர்மத்தின் பெயரால், நியாயத்தின் பெயரால், ஜனநாயகத்தின் பெயரால் நாம் போரில் இறங்கி உள்ளோம். இந்த நாடு வாழக்கூடாது என்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டது பாகிஸ்தான். இந்த நாட்டை அழிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே நீண்ட காலமாகவே அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் பாகிஸ்தானுக்குத் துணை புரிந்து

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்]

வந்திருக்கிறது. பக்கத்தில் இருக்கும் சீன பற்றிக் குறிப்பிடும் போது திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சீன நாடு நேரடியாகப் போரில் குதிக்காது என்று சொன்னார்கள். பகிரங்கமாக சீன குதிக்காவிட்டாலும் பாகிஸ்தானுக்கு மறைமுகமாகச் செய்ய வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் செய்து வந்திருக்கிறது, செய்தே தீரும் என்ற நிலைதான் இருக்கிறது.

பாகிஸ்தானில் கிழக்கு வங்கத்தில் தேக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ராணுவமும், தேக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் கப்பல்களும் தொடர்ந்து 15 நாட்கள் நம்முடைய இராணுவம் போராடினால் அழிக்கப்பட்டுவிடும். விமானப் படை அழிக்கப்பட்டு விடும், கப்பற்படை அழிக்கப்பட்டுவிடும். அப்போது இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து இராணுவத்தைக் கொண்டுவர முடியாது, இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து கப்பல் களைக் கொண்டு வரமுடியாது, ஆயுதங்களைக் கொண்டுவர முடியாது, வெடி குண்டுகளைக் கொண்டு வரமுடியாது. இராணுவக் கண்ணாட்டித்தோடு பார்த்தால் 30 நாட்களில் கிழக்கு வங்காளத்தைப் பிடித்து பங்களா நேசத்தை அங்குள்ள மக்கள் கையில் அதன் அரசாட்சியை ஒப்படைத்தே தீரும் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மறைமுகமாக சீனக்காரன் ஆயுதங்களை அனுப்பாமல் இருப்பானா? அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் யுத்தகால செப்பிடு வித்தைகளைச் செய்யாமல் இருக்குமா? அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டால் நாம் நீண்டகால யுத்தத்திற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டிய நிலைதான் இருக்கிறது. இந்திய நாட்டுப் பிரதமர் அவர்களும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'இப்போது நடைபெறுகிற யுத்தம் 10 நாட்களில், 15 நாட்களில் முடிவடைந்து விடுமென்று சொல்ல முடியாது. ஒரு மாதம், இரண்டு மாதம் கூட ஆகலாம். நீண்ட கால யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக இருங்கள்' என்று சொன்னார்கள். நீண்ட கால யுத்தம் என்று சொல்லும்போது அது ஓரண்டாக இருக்கலாம். இரண்டு ஆண்டுகளாக இருக்கலாம், ஐந்து ஆண்டுகளாக இருக்கலாம். பத்து ஆண்டுகளாக இருக்கலாம். 100 ஆண்டுகளாகக் கூட இருக்கலாம். இதுதான் இறுதிப் போர். ஆகவே, ஒவ்வொரு இந்தியக் குடிமகனும் இந்த நாட்டைக் காப்பதற்காக எதையெதைத் தியாகம் செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் தியாகம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, முதல்வர் அவர்கள் இடுகின்ற கட்டளைகளை எப்படி தமிழ் நாட்டு மக்கள் கேட்டு நடக்கக் காத்திருக்கிறார்களோ அந்த வகையில் நானும் நான் சார்ந்துள்ள பார்வாட்டு பிளாக் கட்சியும் இந்த நாட்டைப் பாதுகாக்கும் பணியில் தன்னை அர்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறி, முதல்வர் அவர்கள் கொணர்ந்த தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து அமருகிறேன்.

திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன்: மரியாதைக்குரிய பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கலைஞர் முதல்வர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இத்தீர்மானத்தை முஸ்லிம் லீக்கின் சார்பில் மனப்

[திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன்] [1971 டிசம்பர் 6]

பூர்வமாக ஆதரிக்கும் முகத்தான் இந்த அவையின்முன்பு நின்று பேசுகிறேன். தலைவர் அவர்களுடைய அனுமதியோடு என்னுடைய உள்ளக்கிடக்கையிலுள்ள ஒரு நன்றியுணர்ச்சியை முதல் முதலில் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மதிப்புமிக்க முதல்வர் அவர்கள் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்துப் பேசும்போது, 'இந்தப் போர் இந்து-முஸ்லிம் போர் அல்ல; இரு நாடுகளுக்கு இடையில் நடக்கும் போர்' என்று குறிப்பிட்டதற்காக நான் அவருக்கு என் உள்ளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டை ஆக்கிரமிக்கிறது என்று சொன்னால் அது ஜாதியின் அடிப்படையில் அல்ல; ஜாதியின் அடிப்படையில் உலகத்தில் போர் நடந்ததில்லை; நடக்காது. அவ்வாறான போராட்டங்கள் நடந்ததாகச் சரித்திரத்தில் இல்லை.

நான் கடந்த கால சரித்திரத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. இரு முறை பாகிஸ்தான் இந்த நாட்டின் மீது படை எடுத்தபோது முஸ்லிம்கள் நடந்துகொண்ட கட்டுப்பாட்டை இங்கு எடுத்துரைப்பதோடு நின்று விடவில்லை. பாண்டிய நாடு இருந்த காலத்தில் நடந்த சம்பவத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாண்டியன் ஆண்டு கொண்டிருந்த காலத்தில் பாண்டிய நாட்டின் மீது மாலிக்காபூர் என்பவர் வட நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்தார். அவர் படையெடுத்துவந்த போது பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் தளம் அமைத்திருந்தார். பாண்டியப் படையும் எல்லையில் தளம் அமைத்திருந்தது.

ஆனால் இரவு நேரத்தில் மாறுவேடத்தில் 25,000 முஸ்லிம் வீரர்களின் தளபதியாக இருந்த ஒரு முஸ்லிம் வீரரை மாறுவேடத்தில் வட நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு படைத் தலைவன் சந்தித்தது உங்களுக்குத் தெரியும், சரித்திரத்தில் அது இருக்கிறது. அவர் கேட்டார், நீர் எங்கே வந்தீர் என்று. அவர் ஒரு முஸ்லிம் என்பதால் மற்றொரு முஸ்லிமிற்குக் கூறும் முகமன்படி 'அஸ்லாம் அலைக்கும்' இறைவன் உங்களுக்கு எல்லா நலன்களையும் உண்டாக்கட்டும் என்று சொன்னதற்கு பாண்டிய நாட்டுத் தளபதி அதற்குப் பதில் சொல்லாமல், நீர் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லும் என்றார். அப்போது அவர் சொன்னார். நாம் முஸ்லிம்கள், வட நாட்டிலிருந்து படை எடுத்து இந்த நாட்டைக் கைப்பற்ற நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். அன்புகூர்ந்து நீ மாத்திரம் இன்று சண்டையில் பங்கு பெறாமல் உன் படையோடு ஒதுங்கி நின்றாயானால் நிச்சயமாக இந்த நாட்டை நாங்கள் கைப்பற்ற முடியும், அப்படி வெற்றி பெற்று தளபதியாகிய உன்னிடமே இந்தப் பாண்டிய நாட்டின் அரசரிமையை ஒப்படைத்து விட்டுப் போகிறோம் என்று சொன்னார். அதற்கு அந்தத் தளபதி சொன்னார் முஸ்லிம் என்ற முறையில் இறைவனின் அன்பு உண்டாகவேண்டும் என்று சொன்ன உனக்குச் சொல்கிறேன். நான் இந்த நாட்டின் பிரஜை. நான் முஸ்லிம் என்பதற்காக அல்லது வேறு காரணங்களுக்காக என்

1971 டிசம்பர் 6] [திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன்]

நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன், அப்படி காட்டிக் கொடுத்ததாகச் சரித்திரம் இல்லை என்று சொன்னான், முஸ்லிம்கள் நம்புகிற 'சுமான்' படி சொல்கிறேன். மானங்கெட்டவனே சொல்கிறேன் கேள் . . . (ஆரவாரம்) நான் பாண்டிய நாட்டுத் தளபதியாகவே மாறி விட்டேன்' இந்த அவையிலே பேசுகிறேன் என்ற உணர்வையே மறந்து விட்டு (ஆரவாரம்) எனக்குத் தளபதி என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு, பாண்டிய நாட்டுத் தளபதி எப்படிப் பேசியிருப்பாரோ அதே பாணியில் நானும் பேசத் தொடங்கி விட்டேன். அதற்காக அவை என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

அன்புக்குரியவர்களே, இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தியா மீது பாகிஸ்தான் படை எடுத்தது இது முதல் தடவை அல்ல. இது மூன்றாவது தடவையாகும். எங்களது மதிப்பு மிக்க, மரியாதைக்குரிய தலைவர் காயிதே மில்லத் அவர்கள் டெல்லி பாராளுமன்றத்தில் மிகத் தெளிவாக முஸ்லிம்களின் அதரவு இருக்கிறது என்று ஆறுத்தந்திருத்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்று ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரியில் நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் அவர்கள் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்திய உப கண்டத்தில் வாழக் கூடிய பத்துக் கோடி முஸ்லிம்களும் இந்தப் போராட்டத்தில் பங்கு பெற்று, இந்திராவின் கரத்தைப் பலப் படுத்தி, இந்தியாவின் மானத்தைக் காப்பாற்ற முஸ்லிம்கள் எல்லாவித முயற்சிகளையும் செய்ய வேண்டுமென்று நோய்வாய்ப் பட்டிருக்கக்கூடிய சமயத்திலும்கூட அவர்கள் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கு எடுத்துக் கூற நான் பெருமைப்படுகிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, நான் இன்னொன்றும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு வயது 64. போர்க்களத்திற்குப் போகக்கூடிய வயது எனக்கில்லை. போரில் என்னை எடுக்கமாட்டார்கள். தயவுசெய்து ஒரு பணிக்காவது என்னைத் தமிழ்நாட்டின் சார்பில் அனுப்பினால் நான் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறேன். அது என்னவென்றால், நம் வீரர்கள் போர்க்களத்தில் போர் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். போர்க்களத்தில், அவர்கள் போர் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போர் முனைக்குச் சென்று தமிழ்நாடு சார்பில் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டுவதற்காக என்னை நீங்கள் அங்கு அனுப்பி வைக்கும்படியான ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மிகவும் பொருத்தமானது என்று நான் கருதுகிறேன். நம்புகிறேன். அந்தப் பணியையேனும் நான் செய்ய விரும்புகிறேன் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த நாட்டில் வாழும் முஸ்லிம்கள் நிச்சயமாக இந்த நாட்டின் மானத்தைக்காக்க முன்னணியில் நிற்பார்கள். இந்த நாட்டின் மானத்தில் அவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு. இந்த நாட்டின்

[திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன்]

[1971 டிசம்பர் 6]

மானத்திலும் அவமானத்திலும் அவர்களுக்கும் ஒரு பங்கு உண்டு. நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்வேன். முதல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இது இந்து-முஸ்லிம் போராட்டம் அல்ல. களத்தில் சிந்தப்படும் ரத்தத்தில் இங்குள்ள மெஜாரிட்டி மக்களின் ரத்தத்தோடு எங்கள் ரத்தத்தையும் சிந்தி இந்த நாட்டைக் காப்பாற்றச் சித்தமாக இருக்கிறோம் என்று எங்கள் கட்சியின் தலைவர் என்ற முறையில் நான் உறுதி கூறுகிறேன்.

நாம் கட்சியை, ஜாதியை மறந்துவிடவேண்டுமென்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். உண்மை. அதை நமது மதிப்புமிக்க காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சொன்னார்கள். அதற்காக நான் அவர்களுக்கு சபாநாயகர் அவர்கள் மூலம் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஒரே அணியில் திற்கிறோம் என்பதை யாவரும் உணரட்டும். நாம் இந்திரா அம்மையாரின் கசத்தைப் பலப்படுத்தவேண்டும்.

இனிமேல் பாகிஸ்தான் பாகிஸ்தானை இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. பாகிஸ்தானில் மொத்தம் பத்து கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் கிட்டத்தட்ட ஏழு கோடி மக்கள் இன்று இந்தியாவால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தனி நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அங்கு நம் படைகள் உள்ளே துழைந்து நொறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அது நிச்சயமாகப் பிரிந்துபோனதுதான். அப்படிப் பிரிந்துவிட்ட பிறகு மிஞ்சியுள்ள பாகிஸ்தான் தேய்ந்து போன பாகிஸ்தானாகத்தான், தேய் பிறை பாகிஸ்தானாகத்தான் இருக்க முடியும். மதிப்புவாய்ந்த முதல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் நிச்சயமாக அது இனிமேல் போரைத் தொடங்காது. போரைத் தொடங்கும் வன்மை, அந்த எண்ணம், அந்த மிருக உணர்ச்சியைச் செயல்படுத்தும் தன்மை, மண்ணோடு மண்ணாகி விடும், நம் ஜனநாயகப் போராட்டத்தின் மூலம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய பார்வோட் ப்ளாக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசும்போது சீனா ஆயுதங்கள் கொடுக்கும் என்று சொன்னார்கள். அது கொடுக்குமா கொடுக்காதா என்ற வாதத்தில் இறங்க நான் வரவில்லை. நிச்சயமாக அது கொடுக்கட்டும். அவர்கள் அதைப் பெறட்டும். அவர்கள் பெற்று நம்மோடு போராட்டும். அதனால் ஒரு பெரிய நஷ்டத்தை இந்த நாட்டுக்கு விளைவிக்கட்டும். நிச்சயமாக இந்த நாடு அந்த நஷ்டத்தை ஏற்று நாட்டின் மானத்தைக் காப்பாற்றியது என்ற உறுதியோடு நாம் போராடவேண்டும். நாம் அதற்காகத் தளரவேண்டியதில்லை. சீனா என்ன செய்துவிடும்?

இன்னொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'அமெரிக்கா நாடு உதவுகிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அது 'அதைத்தான் செய்யும். காரணம். எப்படியாவது பிரித்து அவர்கள் தொழில்

1971 டிசம்பர் 6] [திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொப்தின்]

நடத்த விரும்புகிறவர்கள். எங்கேயாவது ஏதாவது நிகழ்ந்தால் ஒருபக்கம் சாய்வது அவர்கள் வழக்கம். எதிலும் அவர்கள் அவர்களது தொழில்களில்தான் கவனமாக இருப்பார்கள். இம் மாதிரியான போராட்டங்கள் அவர்களுக்கு நல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கிறது என்று அவர்கள் அதைத்தான் விரும்புகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தினால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யலாம் அவர்கள் செய்யாட்டும். இவர்களும் செய்யாட்டும். மூன்று பேர்களும் சேர்ந்து அடித்தபோதிலும் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது கோடி மக்களாகிய நாம் தேசிய உணர்ச்சியோடு, சுதந்திர உணர்ச்சியோடு ஜனநாயக உணர்ச்சியோடு நிச்சயமாக இந்தப்போராட்டத்தில் ஒருமுகமாக நின்று போராடி வெற்றி பெறுவோம் என்ற துணிவு மட்டும் நமக்கு இருந்தால் போதுமானது என்று கூறி இந்த மகத்தான தீர்மானத்தை முஸ்லிம் லீகின் சார்பில் நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன் என்று கூறி உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹான்டே: மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் முன்மொழிந்துள்ள இந்தத் தீர்மானத்திற்கு சுதந்திராக்கட்சி சார்பாக நான் முழு மனதோடு எங்கள் ஆதரவைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முதல்வர் அவர்கள் அமெரிக்காவில், அமெரிக்க மக்கள் எந்த அளவிற்கு ஆதரவைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற விளக்கத்தைப் பற்றி யெல்லாம் சொன்னார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில், அது எப்படி யிருந்தாலும் நேற்று ஐ. நா. செக்யூரிட்டி கவுன்ஸிலில் நடைபெற்ற தீர்மானத்தைப் பார்க்கும்போது விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பாகிஸ்தானுக்கும் நமக்கும் இடையே நடைபெறுகிற இந்தப் போராட்டத்திலுள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகளைச் சரியான வகையில் சற்றுக்கூடக் கவனிக்காமல் செக்யூரிட்டி கவுன்ஸிலில் தங்களது ஆதரவு பாகிஸ்தானுக்கு என்று பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தது வேதனைக்குரிய காட்சியாக இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், நம் நாட்டில் மிகத் தெளிவாக இது நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டதொரு செயல் என்று பகிரங்கப்படுத்துவதோடு, பாகிஸ்தான் இந்தியா இரண்டு நாடுகளையும் ஒன்றாக சக்கேட் செய்திருப்பது எந்த அளவிற்கு தவறு என்பதையும் நாம் சுட்டிக்காட்டுவது மிகமிகத் தேவை என்று நான் கருதுகிறேன்.

இப்போது பல நாடுகள், அமெரிக்கா உள்பட, சைனா உள்பட, ஏதோ இந்தியாவுக்கும், பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே சரிசமமான மோதல்தல் இருந்ததாகவும், அந்த நேரம் பார்த்து நீங்கள் உங்கள் போராட்டத்தை நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்வது நியாயம் இல்லை என்பதைப் பல நாடுகளுக்கும் விளக்கி எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம். குறிப்பாக, இப்போதுள்ள போராட்டத்திற்கு முன்பாக நம்முடைய வரலாறு எப்படி இருந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 டிசம்பர் 6]

முதலிலே காஷ்மீர் விஷயத்தில், நம்முடைய நாடு பாகிஸ்தான் நாட்டைத் தாக்கியது என்று கூறிய நேரத்தில், மிகத் தெளிவாக அன்று பொறுப்பேற்று இருந்த பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள், பாகிஸ்தான் காஷ்மீரில் பங்கு கோருவது எந்த விதத்திலும் நியாயம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். காஷ்மீரின் ஒரு பகுதி ஆசாத் காஷ்மீர் என்ற பகுதியைப் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு செய்தது. அப்படி ஆக்கிரமிப்பு செய்த நேரத்தில், “காஷ்மீர் பகுதி எங்களுக்குத்தான் சொந்தம், மீண்டும் அதை எங்களுக்குத் தந்து விடவேண்டுமென்ற” நிலைமை இருந்தாலும் கூட, அதை ஒரு போராட்டமாக நடத்தினார்கள். அதன் விளைவாக அந்தக் காஷ்மீர் பகுதியை இந்திய அரசாங்கம் காஷ்மீர் பகுதிக்கே விட்டுக் கொடுத்தது. இதை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். We were generous we were liberal. நாம் ஏற்றுக்கொண்ட போராட்டத்தின் விளைவாக, அந்தக் காஷ்மீர் பகுதியை நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். மாறாக, நாம் அதை விரும்ப வில்லை. அந்தப் போராட்டத்தின் விளைவாக, ஏராளமான மக்கள் சேதம் அடைந்தவர்கள். துன்பத்திற்குள்ளானார்கள். அப்படி இருந்தபோதிலும், நாம் விட்டுக்கொடுத்து இருக்கிறோம்.

இரண்டாவதாக, 1965-ஆம் ஆண்டிலே ஒரு போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஒரு போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். அவர்களாகவே அந்தப் போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். 1965-லே பாகிஸ்தான் பேடன் டாங்குகளை கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். அந்தப் பேடன் டாங்குகளை வைத்துக்கொண்டு எந்த விதமான முன்அறிவிப்பும் இல்லாமல் தாக்கினார்கள். We were able to recover only a little late. அந்தப் போராட்டத்தில் நாம் ஓரளவுக்கு வெற்றி பெற்ற பிறகு, லாகூரைப் பிடிக்கப்போகிறோம் என்ற நிலைமை வந்ததற்குப் பிறகு, பாகிஸ்தான் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முன்வந்தது. அதன் விளைவாக டாஷ்கெண்ட் பிரகடனம் வந்தது. அதைக் கூட அமெரிக்க நாடு புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நான் வருத்தப் படுகிறேன்.

மூன்றாம் தரமாக, இப்போது வந்திருக்கும் இந்தப் போராட்டத்திற்குக் காரணம் என்ன? நீண்டகாலமாக நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம், பாகிஸ்தான் நம் நாட்டிற்கு அகதிகளை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. 1947-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டே இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது முதற்கொண்டே ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தின் அடிப்படையில் பாகிஸ்தான், அகதிகளை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது பங்களா தேஷிலிருந்து அகதிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இதையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தோம். நம்முடைய பண்பாடு வந்தவர்களையும் நம் நாட்டு மக்களெனக்கருதி ஆதரவு தந்து வருகிறோம். நம்முடைய நாட்டின் தலைவர்களும் இப்படி அகதிகளை

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

அனுப்பிக்கொண்டிருப்பது உகந்தது அல்ல என்பதைத் திட்ட வட்டமாக எடுத்துச்சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். பங்களா தேஷ் மக்களின் ஜனநாயக விழிப்புணர்ச்சியின் காரணமாக அங்கே ஒரு முஜ்பீர் ரஹ்மான் வந்தார். அவர்களுடைய ஜனநாயகக் கோரிக்கையைக் கேளாமல், அங்கே இருந்து மக்கள் இங்கே அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள். அப்படி அங்கேயிருந்து ஆட்களை அனுப்பி வைக்கிற நேரத்தில் நம்முடைய பண்பாடு காரணமாக அவர்களை நாம் பரிதவிக்க விட்டு விடாமல், ஆதரவு தந்தோம். அப்படி உதவி செய்கிறபோது தெளிவாகச்சொன்னோம்.

You take back the refugees. Before taking them back, you prepare a proper climate in that country. ”
ஆகவே, நாம் நம்முடைய தார்மிகப் போராட்டத்தை உலகுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய கடமைக்குப்பட்டு இருக்கிறோம். முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பாக அமெரிக்காவில் இருந்தபோது இது பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். அங்கே இருந்தவர்களுக்கு உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது. We have never been in the wrong. We have always been liberal.

நாம் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் விட்டுக்கொடுத்திருக்கிறோம். இதை செக்யூரிடி கவுன்சிலாக இருந்தாலும், யூ.என்.-ஆக இருந்தாலும் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். பாகிஸ்தான் எப்பொழுதெல்லாம் நம் மீது ஆக்கிரமிப்பு நடத்துகிறது என்று பார்த்தால், அங்கே ‘இன்டர்னல் டிரிபிள்’ இருக்கிற போதுதான். அவர்களுடைய ஜனநாயகம் ஆபத்தில் இருக்கிறபோதுதான் இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்களை நம்முடைய நாட்டின்மீது நடத்துகிறார்கள். யாஹ்யாகானுக்கு அங்கே ஆள வாய்ப்பில்லை. அங்கே, அவர்கள் ஏதோ ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்று செய்து வருகிறார்கள். எத்தனை நாட்களுக்கு அவர்கள் நீடிப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர் மனிதராக இருக்க முடியாத அளவுக்கு அங்கே அவருக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, வெளியே இப்படி ஒரு நாடகத்தை நடத்தி, இந்தியா பாகிஸ்தான்மீது போர் தொடுக்கிறது என்று சொல்லி, அந்த நாட்டு மக்களை, அவர்களுடைய கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பி விடுவதற்காக இதைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கோணத்திலிருந்து இதைப் பார்த்தால் நல்லது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நாம் என்ன செய்ய இருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏற்கெனவே திரு. மொய்தீன் அவர்கள் சொன்னது போல், மற்றும் பெருமக்கள் சொன்னது போல், இந்தப் போராட்டம் சுருக்கமாக ஒரு 10 நாளைக்குள்ளோ ஒரு மாதத்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 டிசம்பர் 6]

திற்குள்ளோ முடியும் என்று நான் கருதவில்லை. அதை ஒரு பெரிய போராட்டமாக ஆக்குவதற்குத்தான் அவர்கள் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அமெரிக்காவிலிருந்தும், சைனாவிலிருந்தும் ஆயுதங்களைப் பெற்று இருக்கிறார்கள். அந்த ஆயுதத்திற்கு வேலை கொடுத்தாகவேண்டுமென்பதற்காக இப்படி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நீண்டகாலப் போராட்டமாக மாறினாலும் கூட அதை நாம் எதிர்க்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், நாம் ஒரு ரிசர்வ் லிஸ்ட் தயாரிக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே ஒரு ரிசர்வ் லிஸ்ட் இருக்கிறது. நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். ரிசர்வ் லிஸ்ட் என்றால், ஒரு கம்பெனியிலிருந்து வேலை செய்யக்கூடிய ஒரு தொழிலாளி இருப்பான், அரசாங்கத்தில் பணிபுரியும் ஒரு கிளார்க்காக இருக்கலாம், அவன் ரிசர்வ் லிஸ்ட்டிலே இடம் பெற்று, அந்தப் போராட்டத்திற்குச் சென்றால், அவன் திரும்பி வருகிற நேரத்தில் அவனுக்கு இங்கே ஒரு பாதுகாப்பு கொடுக்கிறோம் என்று அரசாங்கம் பிரகடனம் செய்வது மிகமிகத் தேவை. இது நம்முடைய மாநிலத்தில் மட்டுமல்ல, எல்லா மாநிலங்களிலும் செய்யவேண்டும். இதை நம்முடைய மாநிலம் முதலில் செய்து விட்டால், நாளைக்கு மற்ற மாநிலங்களும் இந்தச் செயலைப் பின்பற்றும். அதோடு, அவர்கள் ஒரு ஆண்டோ, இரண்டாண்டோ, எம்ர்ஜன்ஸி கேடராகப் பணிபுரிந்து விட்டு இங்கே திரும்பி வந்தால், அவர்கள் இரண்டாண்டு இங்கே பணிபுரிந்திருந்தால் என்ன பிரமோஷன், சம்பள உயர்வு பெற்று இருப்பார்களோ, அதை அவர்கள் பெறும் வகையில் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு போடவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சரியான பாதுகாப்பு அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டால்தான் அவர்கள் அங்கே போய் பணியாற்ற உற்சாகம் பிறக்கும். அவர்கள் ராணுவத்திற்கோ அல்லது வேறு படையிலோ சென்று பணியாற்றுகிற நேரத்தில், அவர்களுடைய குடும்பங்களை பாதுகாக்க அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதை அரசாங்கப் பணத்திலிருந்துதான் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. அவர்கள் எந்தெந்த ஸ்தாபனத்திலிருந்து செய்கிறார்களோ, அந்தந்த ஸ்தாபனங்களே இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தரவு போடவேண்டும். அவர்கள் அங்கே பணிபுரிகிறபோது இறந்து விட்டால், அவர்கள் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கிற பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். 1965-ம் ஆண்டு போராட்டத்திலே என்னுடைய பிரதர்-இன்-லா ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில், அவர் இறந்து விட்டார். அவர்கள் குடும்பம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த நிலையில் நாங்கள் 2-3 பேர் சேர்ந்து அந்தக் குடும்பத்தை இப்போது பார்த்துக்கொண்டு வருகிறோம். எதற்காக நான் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், நாம் சிவிலியன்களாக இருப்பவர்களும் பல வகையில் ராணுவத்தில் பணிபுரிபவர்களுக்கு உதவ முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காகத்தான்.

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

We can held them from the places where we are now situated நாம் பலவகையில் அவர்களுக்கு உதவ முடியும். அவர்களை ஊக்குவிக்கிற முறையில் பல காரியங்களைச் செய்ய முடியும். அங்கே போர்க்களத்திலே பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் சிப்பாய் களின் குடும்பங்கள் எப்படி இங்கே நிம்மதியாக வாழ முடியும்? அவர்களுடைய தேவைகளை இங்கே இருக்கும் சினிமியன்ஸ் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் அந்தப் பகுதியைச் சார்ந்த ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

நேற்று மாலையிலே கிட்டத்தட்ட பலபேர்கள், நண்பர்கள் பாகிஸ்தானுக்குப் போய்ப் பேரூர்ட் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அதில் என்னுடைய தம்பியும் இருந்தார். அங்கேயிருந்த எல்லோரும், அண்ணன் தம்பியோல் பழகிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அப்பொழுது ஒன்று தோன்றியது. இந்த அளவுக்கு ஒற்றுமையை எல்லாவிடங்களிலும் வளர்க்க வேண்டும். வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசலாம், ஆனால் அவர்கள் சாதி, மத பேதமின்றி இருப்பதுபோல், ஒரே நாடு, ஒரே மனிதன், எல்லோரும் ஒரே குடும்பம் என்ற வகையில் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அவர்கள் ஒரு குடும்பம்போல் செல்கிறார்கள்.

இந்த நேரத்தில் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். நம்முடைய தாழ்வு அரக செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது ஸ்டேட் ஆப் எம்ர்ஜன்ஸி இருக்கிறது. நம்முடைய சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போட்டு, ராணுவத்திற்குச் செல்கிறவர்களுக்கு ராணுவத்தில் பாதுகாப்புகள் தருவதுபோல், ரிசர்வ் லிஸ்டில் உள்ளவர்களுக்கு, இன்னின்ன சலுகைகள் கொடுப்போம் என்று ஒரு வாக்குறுதியைக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வது நன்றாக இருக்கும்.

இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். An army marches on its belly என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்கள். பின்பாகத்தில் சப்ளைகள் செய்ய வேண்டும். ஆர்மியில் உள்ளவர்கள் போராடு கிறார்கள்; ஆர்மி பேஸில், ஏர்-போர்ஸ் பேஸில் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் சொன்னார், பயங்கரமான யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில், ராணுவத்தை ராணுவத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் போல், நாட்டில் தாய்மார்கள் ஈடுபட்டு நடத்துகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆண்கள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதுபோல், தாய்மார்களும், டிபன்ஸ்க்கு சப்ளை செய்யப்படும் மெடிரியல்ஸ், பொருள்கள், மருந்துவகைகள், துணிகள், இன்னும் ராணுவத்திற்குத் தேவை யானவற்றை காப்பாற்றிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு அவசரச் சட்டமோ அல்லது ஒரு லி.ஓ. மூலமோ, அதிகாரிகளைக் கலந்து எப்படிச் செய்ய வேண்டுமோ அந்த வகையில் ஏற்பாடு செய்து அங்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 டிசம்பர் 6]

திரு. தங்கமணி அவர்கள் சொன்ன கருத்தையும் நான் ஆதரிக்கிறேன். பல அன்பர்கள் உயிரை இழந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் இங்கே நாட்டிலே உள்ளவர்களில் சிலர், சௌகரியமாக இருந்துகொண்டு, மருந்து போன்றவற்றைப் பதுக்கல் செய்து லாபத்தைச் சம்பாதிக்கலாம் என்று இருப்பவர்களை அவர்களின் போக்கைக் கண்டிக்கும் வகையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். வெளிப்படையாக இதற்கான பப்ளிக் ஒபினியனை மொபிலிஸ் செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எல்லா ஏபின் பாடட் பீபிளும், பிட்லின் 20 அண்ட் 40 அல்லது 45 கூட உடல் நலம் சௌகரியப்பட்டவர்களாக இருந்தால், அவர்களுையெல்லாம் சேர்க்கும் முயற்சியில் டெரிடோரியல் ஆர்மியை விரிவுபடுத்தி அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். பஞ்சாபில் ஆர்மிக்குச் செல்கிறவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு 'ஆர்மி கான்ஷன்ஸ்' இங்கே வரவில்லை. எங்கே இங்குவரை பாகிஸ்தான் ஏரோப்ளேனுக்கு பெட்ரோல் போட்டு பாங்களைக் கொண்டு வந்து போடப் போகிறார்கள் என்று இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு பங்களா தேசமாக இருப்பதிவிருந்தும், மேற்கு பாகிஸ்தானத்திலிருந்தும், 2,000 மைல்களுக்கு அப்பால் இங்கே எங்கே வரப்போகிறார்கள் என்று அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது ஆபத்து. குமரி முதல் காஷ்மீர் வரையில் எந்த இடத்தில் ஆபத்துவரும் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆகவே, எங்கும் மிலிடரி ஆர்மி கான்ஷன்ஸ் உண்டுபண்ணப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, கனம் முதல் அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள், ப்ளட் பாங்க் பற்றி. நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும், ரத்த தானம் செய்ய, அதற்கு ப்ராக்டிகல் மெஷராக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இங்கே, நம் சட்ட சபையின் பக்கத்திலேயே, ஒரு ப்ளட் பாங்கை ஏற்படுத்தினால், நம்மைப் பரிசோதித்து, 'ஏ', 'பி', 'ஓ' என்று எந்த வகையைச் சேர்ந்தது நம்முடைய ரத்தம் என்பதைச் சோதித்துப் பார்த்து விடலாம். நம்முடைய ப்ளட்டினாலேயே எல்லாம் ஆகிவிடும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் எம்.எல்.ஏ.-க்கள் கொடுக்கிறார்கள் என்று ஒரு 'ஸைகாலஜி இன் க்ரீயேட்'; அதனால் எல்லோரும் முன்வருவார்கள். அதில் ஒரு பெரிய கஷ்டம் எதுவும் இல்லை. இலாகாவில் சொல்லி விட்டால், அப்பாரடஸ் எல்லாம் கொண்டுவந்துவிடுவார்கள். யார் யாருக்கு உடல் நலம் சரியாக இருக்கிறதோ, உடல் ப்ரஷரைப் பார்த்து, சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்து, ப்ளட் எடுக்கலாம். இதை அறிந்த மக்களுக்கும் ஆர்வம் ஏற்படும். ஒரு ஸைகாலஜி க்ரீயேட் ஆகிவிடும். பெரிய அபத்துக்கள் ரத்தமில்லாததாலேயே ஏற்படுகிறது. அம்பாலாவில் மிலிடரி ஆஸ்பத்திரியில், ப்ளட் சரியான வகையில் இல்லாததால், பலருக்கு சிகிச்சை கொடுக்க முடியாத நிலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல திட்டத்தைப் போட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் எச். வி. ஹண்டே]

என்னைப் பொறுத்தவரையில், என்னுடைய கட்சியைப் பொறுத்தவரையில், இதிலே கட்சி என்று கூட சொல்லக் கூடாது, எல்லோரும் சேர்ந்து, கட்சியையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, ஈடுபட வேண்டும். 'இட் இஸ் ஆடோமேடிக்'. நம்முடைய உயிர்போல் இதைப் பாவிக்க வேண்டும். கட்சி விஷயங்களை மறந்து விட வேண்டும். அரசியலில் இருக்கக் கூடிய கசப்பு மனப்பான்மையெல்லாம் மறந்து விட்டு, சகோதர சகோதரிகள் என்ற எண்ணத்தில், ஒரு நாடாக, ஒரு மனிதனாக, ஒரு உருவமாகி, கன்யாகுமரி முதல் காஷ்மீர் வரையில் எல்லோரும் இந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் செயல்பட வேண்டும். இனிமேல் பாகிஸ்தானுக்கு இந்த ஆசை வராமல், எப்பொழுதெல்லாம் அவர்களுக்கு உள்ளே தகராறு ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் இந்திய நாட்டிலே கவனம் செலுத்தி, நமக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் அவர்களுடைய மனப்பான்மையை, போக்கைக் கைவிடச் செய்யும் வகையில் நாம் அவர்களுக்கு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும். இதற்கு முன்பு அய்யுப்கான் காலத்தில் இப்படிச் செய்தார்கள். அதையே இப்பொழுதும் கொடர்ந்து செய்கிறார்கள். " 'மென் மே கம் அன்ட் மென் மே கோ' ஆனால் நமக்கு ஒரே பாதை, அந்தப் பாதையையே நாம் பார்ப்போம் " என்பதை ஒழிக்க வேண்டும். நல்ல வகையிலே அடிகொடுத்து பாடம் கற்பித்தால்தான் அவர்கள் சும்மா இருப்பார்கள். அந்த வகையில் நாம் ஈடுபடவேண்டும் என்று கூறி, இந்தத் தீர்மானத்திற்கு முழு ஆதரவையும் கொடுத்து விட்டு, முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

* திரு. எம். சுரேந்திரன் : சபாநாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல் அமைச்சரவர்கள் இந்த சபைமுன் வைத்திருக்கும் தீர்மானத்தை, இந்த நாட்டின் பிரஜை என்ற வகையிலும், ஒரு பகுதி மக்களின் பிரதிநிதி என்ற முறையிலும், அதற்கும் மேலாக, ஜனநாயகம், சோஷலிசம் வெற்றில் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்ட கட்சியின் உறுப்பினர் என்ற முறையிலும், முழு மனதுடன் இதற்கு ஆதரவு கொடுக்கிறேன்.

இன்று தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் நிலை திடீரென்று ஏற்பட்டதாகக் கருதுவதற்கில்லை. சிறுகச் சிறுக உருவாகி, இந்த நிலைக்கு இன்று வந்திருக்கிறது என்றுதான் நினைக்கிறேன். காரணம், உலக நாடுகளில் ரஷ்யாவும், அமெரிக்காவும் வல்லரசுகளாக இருந்தன. இப்பொழுது சைனாவும் வல்லரசாக மாறியிருக்கும் நிலையில் இருக்கிறது. அசியாக் கண்டத்தில் பெரிய நாடான இந்தியா ஒரு வல்லரசாக மாறும் தன்மைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அந்த சில உலக நாடுகளுக்கு ஏற்புள்ளதாக இருக்கவில்லை. ஆகவே, நம்முடைய வளர்ச்சியைத் தடைசெய்யப் பல சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்த, பாகிஸ்தானோடு உறவாடி, நட்புக்கொண்டு, இந்த தேசத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். கடந்த காலச் சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் அது நன்றாகத் தெரிகிறது.

[திரு. எம். சுரேந்திரன்] [1971 டிசம்பர் 8]

ஆகவே, இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற நிலை, ஏற்கனவே உலக நாடுகளுக்கு இருக்கின்ற, பல அரசுகளின் எண்ணங்கள் காரணமாக இந்த அளவுக்கு வந்திருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டு மக்களுக்கு, எப்படி ஒரு நாட்டில் சுதந்திரத்தைத் தேடுவது என்பது அனுபவப்பட்ட ஒன்று. ஆகவே, இந்த நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, அந்தச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க, எந்த விதமான இடைஞ்சல் ஏற்பட்டாலும், அதைச் சமாளித்து நிற்கின்ற அளவில் பழக்கப்பட்ட நிலைகளும், அனுபவமும் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. 1965-ல் நாட்டின்மீது பாகிஸ்தான் படையெடுப்பின் காரணமாக, அப்பொழுது நாம் எப்படிச் செயல்பட்டு, சமாளித்து முன்னேறினோம், எவ்வளவு இடங்களைப் பிடித்தோம் என்பதெல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் அதே நேரத்தில் சமரசத்திற்கும் வந்திருந்தால் நிலைமைகள் வேறு மாதிரியாக இருந்திருக்கும். ஆனால், இன்றைக்கு மீண்டும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பார்க்கும்போது, பாகிஸ்தான்-இந்தியா பிரிவினையே ஒரு இயற்கையானது இல்லை என்று இப்பொழுது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. சமீபத்தில் அமிர்தசரசுக்குச் சென்றிருந்தபோது பார்த்தோம். எல்லைப் பிரதேசங்களைப் பார்த்தோம். அங்கே பார்த்தால், ஒரே சமவெளியாக இருக்கும் இடத்தில் இரண்டு கதவுகளைத் தடையாகப் போட்டு, ராணுவத்தை வைத்து, ஏதோ நதி, மலை என்றில்லாமல், இயற்கையான எல்லைகளே இல்லாமல், அயிரக்கணக்கான ராணுவத் தினரை வைத்து பாதுகாத்து வைத்துக் கொண்டிருப்பது, எல்லாக் காலங்களிலும் நடப்பது என்பது சாத்தியம் இல்லை.

தகராறு வரும்; தகராறு வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு தான் எல்லையைப் பிரித்தார்கள் என்பது நன்கு உணரப்பட்ட ஒன்றாகும். அதை அவ்வாறு உணர்ந்ததால்தான் மகாத்மா காந்தியடிகள் 'பாகிஸ்தான்-இந்தியா' என்று பிரிக்க வேண்டாமென்று எவ்வளவோ வாதாடினார்கள்; எதிர்த்தார்கள். இதர தலைவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. காந்தியடிகளின் மொழிகளை நாம் அன்று ஏற்றுக் கொள்ளாததால், அதன் பலன்சகை இன்றைக்கு அனுபவிக்கிறோம். நிலைமைகளை நினைத்து வருந்துகிறோம். காந்தியடிகள் கூறியதின் உண்மையை உணருகிறோம்.

இப்பொழுது நாம் உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொண்டோம். எனவே, நாம் இனி நம் அறிவினாலேயே, நம் செயல் முறைகளினாலேயே நாம் முன்னேற வேண்டும். உலக நாடுகள் நம்மை மதிக்கும் வகையிலே, உலக நாடுகளின் முன்னால் நாம் தலைநிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். நம் நிலை அந்த அளவுக்கு வளர வேண்டுமானால் நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு, ஒற்றுமையோடு உழைத்து முன்னேற வேண்டும். அந்த உறுதிமொழியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த நிலையை இந்த பாகிஸ்தான்-இந்தியா யுத்தம் நமக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

1971 டிசம்பர் 6] [திரு. எம். கரேந்திரன்]

பாகிஸ்தானின் கொடிய செயலால், தகாத முறையினால் லட்சக் கணக்கான அகதிகள் நம் நாட்டிற்குள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். உயிருக்குப் பயந்து உடைமைகளைத் துறந்து ஓடி வந்திருக்கும் அந்த அகதிகளை நாம் துரத்த முடியாது. ஆனால் அதே சமயத்தில் அவர்களை நிரந்தரமாக நம் நாட்டிலே வைத்துப் பாதுகாத்து வருவது என்பதும் நம்மால் முடியாது. அது முடியக் கூடிய காரியமாக இருந்தாலும் வளர்ந்து வரும் ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்படும். அந்நிலையை இப்போது நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். எனவே, அகதிகளைப் பாதுகாக்கும் பணியை நாம் தொடர்ந்து செய்ய முடியாது. எனவே அதற்கொரு மாற்று ஏற்பட வேண்டும்; மாற்று ஏற்பட்டேயாக வேண்டும்.

பங்களா தேசத்தை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதன் மூலம் அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்று யோசனை சொன்னோம். பங்களா தேசத்தை ஏற்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றி அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் எந்த நாடும் அதற்கொரு பரிசாரம் காண முன்வரவில்லை. இந்த நெருக்கடியான நேரத்திலே நாம் அதை அங்கீகரித்திருக்கிறோம் என்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும்.

பங்களா தேசத்தை நாம் அங்கீகரித்துள்ளபடியால் நம் முடைய பொறுப்பு மிகவும் அதிகமாகிவிட்டது. நம்முடைய நாட்டிலே உள்ள பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டால் மட்டும் போதாது இப்போது புதிதாக பங்களாதேசிலே ஏற்படக் கூடிய சகல நிகழ்ச்சிகளுக்கும் நாம் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

உலக நாடுகள் இதுவரையிலும் நம்மை ஒன்றாகவே பார்க்கவில்லை. இனி முன்னிவிட அதிகமாக நம்மை வேறுபடுத்திப் பார்ப்பார்கள். நம்மையும் ஒன்றாகக் கருதக்கூடிய அளவுக்கு நம் நிலையை உயர்த்திக்கொள்ளும் அந்த பெரிய பொறுப்பும் புதிதாக நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தீர்மானத்தை இந்த அவையிலே வைக்கின்ற நேரத்தில், நாம் ஆபுதம் தாங்க வேண்டியதில்லை; ஆபுதம் தாங்கும் நம் வீரர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை முழுமனதாக நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற அத்தனை பேர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, நம் படை வீரர்களுக்குப் பின்னணியாக நிற்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் வெற்றிபெற முடியும். இந்த நாட்டிலுள்ள ஒருசிலர் மட்டும் தான் நம் வீரர்களுக்கு—நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு உதவ வேண்டும் என்பதல்ல. இந்த நாட்டிலேயுள்ள அத்தனை ஆண்களும், பெண்களும் போட்டிபோட்டு, உதவ முன்வர வேண்டும்.

1939-ல் யுத்தம் தொடங்கிய நேரத்தில், நாட்டிலே உள்ள எல்லா பொருள்களுக்கும் விலையேற்றம் ஏற்பட்டது. வேளாண்மை உற்பத்திப் பொருள்களும் விலையேற்றம் அடைந்தன. வேளாண்மையில்

[திரு. எம். சுரேந்திரன்] [1971 டிசம்பர் 6]

வேலை சரிவர நடைபெறவில்லை. அதேபோல் இந்த யுத்தமானது மீண்டும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதும் பொருள்கள் விலையேற்றம் ஏற்படக்கூடும். பொருள்களின் விலையேற்றத்தை நாம் தடுக்க வேண்டும். விலையேற்றத்திற்கு முக்கிய காரணம், உணவுப் பொருள்களும், உற்பத்திப் பொருள்களும் யுத்த முனைக்கு அனுப்பப்படும். அதனால் இங்கே இருக்கின்ற பொருள்களுக்கு இங்குள்ள வியாபாரிகள் அதிக விலை வைத்து விற்க முற்படுவார்கள். இப்பொழுது நாம் நினைத்தால் அவர்கள் முயற்சியைத் தடுத்துவிடலாம். ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விலையேற்றத்தைத் தடுக்க மற்றொரு வழி, உணவுப் பொருள்களையும், உற்பத்திப் பொருள்களையும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இந்த அரசு அக்கறை யுடன் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

யுத்த காலத்திலே, யுத்தத்திற்கு விரோதமாகப் பேசுபவர்கள் இருப்பார்கள்; எழுதுபவர்கள் இருப்பார்கள். அம்மாதிரிச் செயல்களில் ஈடுபடுபவர்களை அரசாங்கம் தயவு தாட்சண்யமின்றி தண்டிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த நேரத்தில் அம்மாதிரி ஒரு நிலை தமிழ் நாட்டிலே இருக்காது என்று எண்ணுகிறேன். நமக்கு இந்த அனுபவம் புதிதல்ல. சென்ற யுத்தங்களிலே நடைபெற்றுள்ள விளைவுகளை நாம் நன்கறிந்துள்ளோம்.

சுதந்திரம் அடைந்த பின், ஏற்பட்ட துன்பங்களை ஒவ்வொரு ரூகச் செம்மைப்படுத்தி வந்த நாம், இப்போது மீண்டும் ஒரு பெரும் துன்பத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறோம். இந்தத் துன்பத்தை —இந்தத் துயரத்தை நாம் உறுதியுடன் சமாளித்து, வெற்றி பெற வேண்டும். அதன் மூலம் நம் நிலைமை என்ன என்பதை நாம் உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும். ரஷ்யா நம் நிலையை ஆதரிக்கிறது. உலகின் சில நாடுகள் நம்மை எதிர்க்கின்றன, நம்மீது வீண் பழி சுமத்துகின்றன.

உலக நாடுகளிடையே நம்மீது உள்ள தாழ்வு மனப்பான்மை நீங்க வேண்டும். நாம் உண்மைக்காக, சத்தியத்திற்காகப் போராடுகிறோம் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். உலக சமுதாயத்தில் நாமும் உயர்ந்தவர்கள்தான் என்பதை உலக நாடு நாடுகள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த நிலையை உருவாக்கும் ஒரு வாய்ப்பு, ஒரு வசதி, ஒரு சந்தர்ப்பம் இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக்கூடாது என்று நாம் எல்லோரும் சபதம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் சார்ந்துள்ள சோஷலிஸ்ட் கட்சி முழு மனதாக இந்தச் சபதத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறது என்று கூறி, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் முன்மொழிந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறோம் என்று கூறி அமர்கிறேன், வணக்கம்.

1971 டிசம்பர் 6]

* திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன் : கனம் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். தமிழரசு கழகம் அதை முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. இந்தியாவின் வெற்றிக்கு அனைவரும் பாடுபட வேண்டும். அதற்காக தமிழ் நாடு அரசாங்கம் எடுக்கும் எல்லா முடிவுகளுக்கும் தமிழரசு தன் முழு ஒத்துழைப்பையும் தரும் என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. நா. காகிராமன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விழைகிறேன். சுதந்திரம் அடைந்த நாம் திட்டமிட்டு உழைத்து, நல்ல முறையில் முன்னேறி வருவதைப் பார்த்து, சில நாட்கள் நம்மீது பொருமை கொண்டு, பலமுறையிலே நம்மைச் சீண்டி மீண்டும் போர்மூள்வதற்கான பூசல்களை மூட்டி விடுகின்றன. இப்போது நம்மீது போர் தொடுத்துள்ள பாகிஸ்தான், இதுதான் கடைசி யுத்தம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது போல, இது அவர்களுக்குக் கடைசி யுத்தமாக இருக்க வேண்டும். மீண்டும் அவர்கள் போர் தொடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடாதவாறு செய்ய வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய மத்திய அரசாளும்தான் சரி, மாநில அரசாளும்தான் சரி—அவர்கள் எடுக்கும் எல்லாவிதமான முயற்சிகளுக்கும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் எந்த விதத்திலும் தாழாமல், முழு மனதுடன் ஒத்துழைப்பு நல்குவார்கள் என்று நிச்சயமாக நாம் நம்பலாம். இந்த போரின் மூலம் பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு சரியான பாடம் புகட்டி, இனி எந்த நாட்டின் மீதும் படையெடுக்கும் எண்ணமே அவர்களுக்கு ஏற்படாதவாறு நமது சகோதர படைவீரர்கள் அவர்களுக்கு புத்தி புகட்டுவார்கள். அவர்களுக்குப் பக்க பலமாக இருந்து முழு ஆதரவையும் கொடுப்போம் என்பதைக் கூறி, இந்தச் சமயத்திலே அரசு எடுத்துக் கொள்ளும் எல்லா முயற்சிகளுக்கும் எங்கள் ஒத்துழைப்பையும் நல்குவோம் என்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நான் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை அனைத்துக் கட்சிகளினுடைய தலைவர்களும் வழி மொழிந்தும்—அதிலும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் தங்களுடைய கடமையினை கட்சி, மதம் இப்படிப்பட்ட பல்வேறு வேறுபாடுகளைக் கடந்து நிச்சயமாக வழங்குவார்கள் என்பதனை திட்டவட்டமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து பேசிய அனைத்துக்கட்சித் தலைவர்களுக்கும், தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தவன் என்ற முறையில் என்னுடைய அன்பான நன்றியை மிகுந்த பணிவன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1971 டிசம்பர் 6]

தீர்மானம் முன்மொழியப்பட்டு, வழிமொழியப்படுகிற நேரத்தில், இந்தத் தீர்மானத்தை வலுப்படுத்துகிற அளவுக்கு டெல்லி நாடாளுமன்றத்தில் இருந்து நமக்குக் கிடைத்த செய்தி பங்களா தேஷ், இந்திய அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதாகும். பங்களா தேஷ் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டது என்றால், கிட்டத்தட்ட ஐந்து கோடி மக்களைக் கொண்ட ஒரு புதிய நாடு இன்றைக்கு முளைத்திருக்கிறது என்று பொருளாகும். நான் ஏன் முளைத்து இருக்கிறது என்று சொன்னேன் என்றால், அது துளிர் விட்டு செடியாகி, அரும்பு வைத்து காயும், கனியும் குலுங்குகிற அளவுக்கு வெகு விரைவில் அகில உலக நாடுகளில் ஒன்றாக அமைய இருக்கிறது என்பதைத்தான் முனைத்து இருக்கிறது என்று நான் குறிப்பிட்டேன்.

அமெரிக்க அரசு பாகிஸ்தானுடைய போக்கை ஆதரித்து இருக்கிறது என்பதை இங்கே பேசிய அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் குறிப்பாக என்னுடைய நண்பர் திரு. தங்கமணி அவர்களும், டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும், இங்கே சொன்னார்கள். நான் குறிப்பிட்டது அமெரிக்க நாட்டு மக்களுடைய ஆதரவு இந்தியாவுக்கு இருக்கிறது என்று தான். அமெரிக்க அரசினுடைய ஆதரவு இந்தியாவுக்குச் சரியான அளவில் இல்லை. அவர்கள் அதிலே மழுப்பு கிறார்கள் அல்லது மறைக்கிறார்கள். அல்லது மறைமுகமாக சர்வாதிகார பாகிஸ்தான் பக்கம் சாய்கிறார்கள் என்ற அந்தக் கருத்தில் நான் எந்தவிதமான மாறுபாடும் கொண்டிடவில்லை. ஒரு நாட்டின் மக்களுடைய எண்ணம் மதிக்கப்படுகின்ற எண்ணமாகும். ஏனென்றால் அமெரிக்க நாடு ஜனநாயக நாடு. அங்கே மக்கள் அரசை மாற்றுவதற்கு வல்லவர்கள். அந்த சூசகத்தை நான் புரிந்து கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால் அடிக்கடி நான் சொல்கிறேன்—அமெரிக்க நாட்டு மக்கள் நம் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லுகிறேனே அல்லாது, வேறு அல்ல. ஒரு சர்வாதிகார நாடாக இருந்தால் அந்த சர்வாதிகாரி வாழ்கிற வரையில்—ஆள்கிற வரையில் அந்த நாட்டு அரசின் கொள்கை மாறுதிருக்கலாம். அங்கே மக்கள் கருத்துக்கு மதிப்பு இல்லாத காரணத்தினால், ஜனநாயக நாட்டில்—மக்கள் நினைத்தால் அது மகேசன் சூரலாக மாறி—இருக்கிற ஆட்சியை மாற்ற முடியும். அப்படி மாறியிருக்கிற நிலையையும் ஜனநாயக நாடுகளில் நாம் பார்க்கிறோம். அதன் காரணமாகத்தான் அமெரிக்க நாட்டு மக்களின் எழுச்சி நம் பக்கம் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் முன்பு உதவி ஜனாதிபதியாக இருந்தவர்—இப்போது செனடராக உள்ள திரு. ஹம்ரே அவர்களைச் சந்தித்து ½ மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவர் என்னிடம், “உங்கள் பிரதமரிடத்தில் சொல்லுங்கள், அமெரிக்க நாட்டு மக்கள் இந்தியாவின் பக்கம்தான் இருக்கிறார்கள். நான் இந்தியாவின் பக்கம்தான் இருக்கிறேன், என்போல பல செனடர்கள் இந்தியாவின் பக்கம்தான் இருக்கிறார்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

செனடர்கள் என்கிறபோது அங்கே தூது செனடர்கள் இருக்கிறார்கள். ஐம்பது மாநிலங்கள்—மாநிலத்திற்கு 2 செனடர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அந்த செனடர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறையைப் பார்த்தால் மூன்று முதல் மந்திரியின் அறைக்குச் சமானமான இடமாக இருக்கிறது. அந்த இடமே போதவில்லை என்று அவர்கள் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய பணக்கார நாட்டில் எனக்கு இருக்கிற சிறிய அறையைப் பாருங்கள் என்றால், இதை இங்குள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கேட்டுப் பொருமைப்பட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அந்த அளவுக்கு நான்தோறும் 500 கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு செனடருக்கும் 15 அலுவலர்கள் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டு, அங்கே பணி புரிந்து வருகிறார்கள். அவர்களது கருத்துக்கு மிகுந்த மதிப்பு இருக்கிறது. அதற்காகச் சொன்னேன்.

அமெரிக்க நாட்டில் நிக்சன் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. கூப்பர் அவர்களையும் சந்தித்தேன். மிகப் பெரியவர்—வயதானவர்—இந்திய நாட்டில் தூதுவராக இருந்தவர்—இந்திய மக்களுடைய அன்பு உள்ளத்தை நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கக்கூடிய மிக வயது வாய்ந்தவர் ஆவார். அவர் நிக்சன் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும், முழு அன்பும், முழு ஆதரவும் இந்தியாவின் பக்கம்தான். இதை இந்திய மக்களிடத்தில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லலாம் என்று என்னிடத்தில் அறிவித்தார்கள். இவைகளை எல்லாம் சொல்வதற்குக் காரணம், அங்கே தேர்தலுக்கு ஓராண்டுக் காலமே இருக்கிறது. மக்கள் மனோநிலைக்கேற்ப அங்கே ஆட்சி மாறக் கூடும். இன்றைக்கு இருக்கிற அரசு நம்முடைய நியாயத்தை உணர மறுத்தாலும், இந்திய அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பங்களா தேஷை அங்கீகரிக்க மறுத்தாலும், நாளை என்ன ஆகும் என்று சொல்ல முடியாது.

முன்பு சீனவை அங்கீகரித்தார்களா? யாரை அங்கீகரித்தார்கள்? தைவானை அங்கீகரித்தார்கள். ஒரு தீவில் வசித்து வந்த சியாங்கே ஷேக்கை ஆதரித்தார்கள். பாகிஸ்தானைத்தான் நாங்கள் அங்கீகரிப்போம் என்று சொல்வது போல இன்றைக்கு சியாங்கே ஷேக்கை ஆதரித்தார்கள், தைவானை ஆதரித்து ஐ நா. சபையில் உட்காருவதற்கு இடம் ஒதுக்கினார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை என்ன? சியாங்கே ஷேக் தூதுவர் உட்கார்ந்த இடத்தில் மாசே துங்—சூயென்லாய் அரசாங்கத்தின் தூதுவர் உட்காருவதை நாம் காண்கிறோம். சீனவை ஒப்பிட்டுப் பேச விரும்பவில்லை, நிலைமையைத் தான் ஒப்பிட்டுப் பேச விரும்புகிறேன். அதைப்போல ஒரு காலத்தில் நிச்சயமாக பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரியின் பிரதிநிதியை விட்டு, பங்களா தேஷ் பிரதிநிதியை ஏற்கிற காலம் வரும், பங்களா தேஷை அங்கீகரிக்கிற காலம் வரும்.

ஆகவேதான், இன்றைக்கு அமெரிக்க அரசு எப்படி நடந்து கொள்கிறது என்பதைவிட அமெரிக்க மக்களின் அன்பும், பேராசையும் நமக்கு இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டேன். அதுபோல அகில

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1971 டிசம்பர் 6]

உலக நாடுகளுடைய அன்பும், ஆதரவும் இந்தியாவின் பக்கம்தான் இருக்கிறது, மதிப்பிற்குரிய நமது பாரதப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் அரிய பெரிய உலகப் பயணத்தின் மூலம் வெகு விரிவான விளக்கத்தை உலக நாட்டு மக்களிடத்திலே அளித்து விட்டார்கள். டெலிவிஷன் பேட்டிகள் மூலம் பல நாட்டு மக்களுடைய ஆதரவை, அன்பை இந்தியா பக்கம் திருப்பி விட்டார்கள். ஆகவேதான் இன்றைக்கு பங்களா தேஷை இந்திய அரசின் சார்பாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி வந்திருக்கிறது. இன்னும் இருவார காலத்திற்கு பங்களா தேஷ முழுவதும் பாகிஸ்தான் கையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, விடுதலை வீரர்களிடத்தில் ஒப்படைக்கப்படுகிற செய்தி நிச்சயமாக வர இருக்கிறது என்பதனை நாம் எல்லாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

இந்த நேரத்திலே நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் குறிப்பாக, இந்தத் தீர்மானத்தை விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிற தமிழ் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் எடுக்கப்பட வேண்டிய பல நடவடிக்கைகளை எல்லாம் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய தலைவர் அவர்களும், அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள், வணிகக் கோமான்கள்—இவர்கள் போரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கள்ளச் சந்தை, இருட்டு வியாபாரம் இவைகளிலே தங்களுடைய வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள முனையக் கூடாது. அதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நாம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். சென்ற உலக மகா யுத்தத்தின் போது சாதாரணமாக ஏழையாக இருந்த ஒருவர், பெரும் பணக்காரராகி 'எப்படி வசதி' என்றால் 'யுத்தத்தில் நன்றாகச் சம்பாதித்து விட்டார்' என்பதாக இப்படி ஒரு அடைமொழியைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டதை எல்லாம். இந்தத் தடவை அத்தகைய அடைமொழியைப் பெறக் கூடாது. இந்தத் தடவை யுத்தத்தில் நிறையத் தியாகம் செய்தார் என்கிற புகழை ஈட்டிக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாது. யுத்தத்தில் சம்பாதித்து விட்டார் என்கிற அடைமொழியைப் பெறுகிற அளவுக்கு அந்தஸ்து தோன்றுவதற்கு இடமளித்தல் ஆகாது. அதில் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம் மிகக் கூர்மையாக இருந்து, கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் என்பதை அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் நான் எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய நண்பர் திரு. ஷாண்டே அவர்கள் இரண்டு மூன்று கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அவர்கள் இன்றைக்கு குறிப்பாக போர்க் களத்திற்குச் செல்கிற வீரர்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என்றார்கள். சாவில் இருந்து போர் வீரர்களை காத்துக் கொள்ள பாதுகாப்பு இல்லை. போர்க்களத்திற்குச் செல்கிறவர்களே ஓரளவு திரும்பி வரமாட்டோம் என்கிற உறுதியோடு செல்கிறார்கள். வெற்றி பெற்றே திரும்பி வருவோம் என்கிற அளவில் செல்கிறார்கள். போர்க்களத்திற்குச் சென்றவர்களை நாம் பார்த்

1971 டிசம்பர் 6] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

திருக்கிரோமும், கேள்விப்பட்டிருக்கிரோமும். போர்க்களத்திற்குச் சென்றவனின் உடை திரும்பி வந்து மாதாவின் கண்ணீரால் நனைந்தது என்பதாக. அவன் திரும்பவில்லை, அவன் அணிந்திருந்த உடை தான் வந்தது என்று. இன்னும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிரோமும் எத்தனையோ அண்ணன்மார்களை போர்க்களத்தில் இழந்த தம்பி மார்கள் கண்ணீர் விட்டு நின்றதாக, ஏன் இதுவும் கூடக் கேள்விப்பட்டிருக்கிரோமும், காதலிமார்கள், போர்க்களத்தில் தங்கள் தங்கள் காதலனை இழக்க, பூ இழந்து, பொட்டு இழந்து, பொலிவிழந்து சோகச் சித்திரமாக கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை.

ஆகவே, எந்தச் சூழ்நிலையில் சென்றான், யுத்தத்தில் மாண்டான் என்பது வேறு, இப்பொழுது சாவதற்காகவே செல்கிறான். போர் முனைக்குச் செல்லும் வீரர்கள் சாவதற்காகவே செல்கிறவர்கள். தங்களைப் பிணமாக ஆக்கிக் கொள்வதன் மூலம், இந்த நாட்டு மண்ணின் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும், இந்த நாட்டு சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும், இந்த நாட்டு மண்ணின் உரிமை காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்று செல்கின்ற போர்வீரர்களின் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற முழுப் பொறுப்பையும் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, ரிசர்வ் விஸ்டிலிருந்து அனுப்புகின்ற நிறுவனங்கள் வீரர்களின் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கின்ற பொறுப்பை நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த பேரவையின் சார்பாக வேண்டுகோளாக விடுக்கிறேன்.

நான் ஏற்கெனவே என்னுடைய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல, போர்வீரர்களுக்கு வேண்டிய அளவில் நாம் எல்லோரும் ரத்த தானம் செய்ய வேண்டும் என்று டாக்டர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். யார் யாருடைய ரத்தம் என்ன என்ன குருப்ப என்பதைக் கண்டறிந்த ரத்த தானம் அளிக்கும் பணியிலே பணியினை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நான் இதை இப்போதே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ரத்த தானம் செய்வதற்குத் தகுதி படைத்த உறுப்பினர்கள், இதை வெகு வேகமாகவும் துரிதமாகவும் இந்தப் பணியினை நடத்தி வைப்பார்கள் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் இன்னொரு தானமும் கேட்கிறேன். நாங்களெல்லாம், அமைச்சர்கள் தங்களுடைய ஊதியத்திலே 500 ரூபாய் யுத்த நிதிக் காக தருவதாகத் தீர்மானித்திருக்கிரோமும். அதேபோல சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும் 100 ரூபாய்க்குக் குறையாமல்—அதிகமாகக் கொடுக்கிற தாராள மனம் படைத்தவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்—தர வேண்டும். அதற்கான ஒப்புதலை உங்களுடைய கர ஒலி மூலம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (அனைத்து உறுப்பினர்களும் ஒப்புதலுக்கான கர ஒலி எழுப்பினார்கள்).

[டாக்டர் மு கருணாநிதி] [1971 டிசம்பர் 6]

அடுத்தபடியாக “இதிலிருக்கும் வேறுபாடுகள், சிக்கல்கள் களையப்பட வேண்டும்” என்று திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சிம்சன் விவகாரத்தைப் பற்றிச் சொல்லி, அதைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சிம்சன் விவகாரம் யார் தொழிற் சங்கத் தலைவராக இருப்பது என்பதில் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. தொழிற் சங்கத்திற்கு வெளியார் ஒருவர் தலைவராக இருப்பது என்பது சரியல்ல என்பதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒன்றுதான் தொடக்கத்திலிருந்தே கூறி வருகிறது. எந்த ஒரு தொழிற்சாலையிலும் தொழிலாளர் யூனியனுக்கு வெளியார் தலைவராக இருக்கக் கூடாது, அந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களிடையே உள்ள ஒருவரே தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கையாகும். எந்தத் தொழிற் சங்கத்திலும் வெளியார் தலைவராக இருக்கக் கூடாது, தொழிலாளர்களிடையே உள்ள தொழிலாளிதான் அதன் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற முடிவை எல்லாக் கட்சிகளும் ஏற்றுக் கொண்டால் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளே தோன்றா. இன்னுர்தான் தலைவராக இருக்க வேண்டுமென்பது அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய முடிவாக இருக்க வேண்டும். அந்தத் தொழிற்சாலையில் உள்ள தொழிலாளர் ஒருவரேதான் அந்தச் சங்கத்திற்கு சீரமை வகிக்க வேண்டும். இதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயாராக இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கின்ற வெளியார்களை அந்தந்தக் கட்சிகள் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு, தொழிலாளர் ஒருவரே தொழிற் சங்கத்தின் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற தீர்மானத்தை நாம் அனைவரும் சேர்ந்து நிறைவேற்றுவோம். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதை நீண்ட நாள் கொள்கையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதை நாம் அனைவரும் சேர்ந்து நிறைவேற்றுவோம். இப்பொழுதே அல்ல, அதை யோசித்து, தங்கள் கட்சியில் கேட்டுப் பதில் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (டாக்டர் எச். வி. ஹண்டே குறுக்கீடு) டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையில் ஒத்துக்கொண்டார்கள். நிறைய தெர்ப்பிற் சங்கங்களை வைத்திருப்பவர்கள் இதை ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். (பலத்த சிரிப்பு).

(திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி குறுக்கீடு) நண்பர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்களும் இந்தக் கருத்தை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லாக் கட்சிகளும் ஒத்துக் கொண்டால், இன்றைக்கே சிம்சன் தகராறுக்கு ஒரு தீர்வு ஏற்பட்டு விட்டதாக நான் கருதுகிறேன்.

நாம் எல்லா வேறுபாடுகளையும் களைந்து விட்டு, தமிழ் நாட்டின் நலன்களுக்கு உகந்த வகையில், அனைவரும் இந்த உணர்ச்சிமயமான தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து, தமிழக அரசு எடுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைப்புத் தருவதாகக் கூறி, நல்ல ஆலோசனைகளைத் தந்ததற்கு என்னுடைய நன்றியைக் கூறிக்கொண்டு, இந்த தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

1971 டிசம்பர் 6]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் முன்மொழிந்து, எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் எடுத்துரைத்த கருத்துக்களுக்கு, பேரவைத் தலைவர் என்ற முறையில் என்னுடைய உணர்வுகளை இணைத்துக் கொள்ள விழுகிறேன்.

இந்தத் தீர்மானம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கும் வகையில் நீங்கள் எல்லாம் கர ஒலி எழுப்பி, இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(எல்லா உறுப்பினர்களும் கர ஒலி எழுப்பினர்)

தீர்மானம் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

6. தமிழ் நாடு மின்சார வாரியத்தின் 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்பொழுது திரு. ஏ. பாலையா அவர்கள் பேசுவார்கள்.

(திரு. நா. வீராசாமி—தலைமை)

திரு. ஏ. பாலையா : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மின்சார வாரியத்தின் நிதிநிலை அறிக்கை மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தோடு இந்தக் கூட்டத்தை ஒற்றி வைக்கலாம் என்று விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், அப்போதுதான் அந்த உணர்ச்சியோடு வெளிக் கிளம்ப முடியும். ஆகவே மற்ற பிரச்சினைகளை நாளைக்கு வைத்துக் கொள்வது நலமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : உறுப்பினர் திரு. திருப்பூர் மொய்தீன் அவர்கள் வேண்டுகோள்படி, பேரவையின் பிற அலுவல்கள் ஒற்றி வைக்கப்படுகின்றன.

பேரவையின் நிகழ்ச்சிகள் இன்று இந்த அளவோடு முடிவுற்று, பேரவை மீண்டும் நாளைக் காலை 9 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒற்றிவைக்கப்பட்டது.

7. பேரவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

@ 91. 13th Annual Administration Report of the Tamil Nadu Electricity Board for the year 1969-70. [Laid on the Table on the House under section 75 (1A) of the Electricity Supply Act, 1948 (Central Act 54 of 1948).]